

θανάσης τριαρίδης

Leopold

ή
κόβοντας τα δάχτυλα του κοινού

*Stand not upon the order of your going,
but go at once.*

Πρόσωπα του έργου:

Λ

Θεατής X – γυναίκα – διαλέγει εικόνα – σκοτώνεται στο φίλημα της εικόνας.

Θεατής Α – άντρας – σκοτώνεται πρώτος στην ερώτηση για τον Μπιζέ.

Θεατής Β – άντρας – ο δειλός ειλικρινής που αλλάζει θέση – φεύγει τρέχοντας – πυροβολείται από τον Λ.

Θεατής Γ – άντρας – ο ηλίθιος Φωστήρας 2 – ο Λ του κόβει πρώτου το δάχτυλο.

Θεατής Δ – γυναίκα – σκοτώνεται μετά την αναφορά στο Ανάκτορο Τερβούβεν

Θεατής Ε – άντρας – ο πρώτος Φωστήρας – σκοτώνεται πρώτος στο κόψιμο των δαχτύλων

Θεατής ΣΤ – γυναίκα – εμφανίζεται διστακτικά μετά τον θάνατο του Α – ο Λ την κατεβάζει κάτω για να της κόψει το δάχτυλο, όταν ακούγεται η φωνή της αστυνομίας.

Θεατής Ζ – γυναίκα – είναι αυτή που τα παίρνει όλα στην πλάκα

Θεατής Η – άντρας – αυτός που προσφέρεται να κόψει το δάχτυλό του τρολάροντας – φεύγει αιμόφυρτος.

(Το έργο μπορεί να παιχτεί από ηθοποιό οποιασδήποτε ηλικίας και φύλου. Για λόγους πρακτικούς οι σκηνικές οδηγίες αναφέρονται σε άντρα ηθοποιό. Σε περίπτωση που το έργο το παίζει γυναίκα οι σκηνικές οδηγίες ας προσαρμοστούν ανάλογα. Ας πούμε: στις σκηνικές οδηγίες γίνεται λόγος για αντρικό σακάκι στις τσέπες του οποίου υπάρχουν διάφορα αντικείμενα –το πιστόλι, το κλαδευτήρι κλπ· σε περίπτωση που το έργο παιχτεί με γυναίκα ηθοποιό, μπορεί αντί για σακάκι να έχει κρεμασμένη στον ώμο της μια τσάντα, όπου θα βρίσκονται τα αντικείμενα αυτά.)

Μπαίνει ο ηθοποιός Λ. Είναι ντυμένος κανονικά,, σαν ένας πωλητής στη δουλειά του. Ας πούμε: σακάκι, παντελόνι, πουκάμισο. Κρατάει έναν χαρτοφύλακα και κουβαλάει και ένα φορητό cd player, τα οποία αφήνει δίπλα από το μέρος που στέκεται.)

Λ: Καλησπέρα σας και καλώς ήρθατε... Είμαι ο (Ο ηθοποιός λέει το αληθινό όνομα και επίθετό του.) και μαζί θα κάνουμε την αποψινή συνεδρία... Ξεκινάω αμέσως για να μην ξοδεύω τον χρόνο σας – και στην πορεία, εφόσον υπάρξουν ερωτήσεις, ίσως να σας πω κάποια πράγματα και για μένα... Απλώς θα ήθελα να σας πω εξ αρχής πως οι πρωταγωνιστές της συνεδρίας είστε εσείς – και ξέρω πως δυσκολευτήκατε να βρείτε θέση... Για αυτό σας προτείνω να κάνετε ένα δώρο στον εαυτό σας: την ειλικρίνεια... Αν στ' αλήθεια θέλετε να φύγετε κερδισμένοι από εδώ, πρέπει να παραδοθείτε στην ειλικρίνεια...

Η ειλικρίνεια μπορεί να σας οδηγήσει στα άστρα, ανάμεσα στους αγγέλους του ουρανού... Νομίζω πως το λέει ο Σαίξπηρ αυτό...

(Βγάζει από την τσέπη του ένα λουλούδι και το βάζει στο πέτο του.)

Λ: Αυτό μου το έδωσε μια κοπέλα μετά το τέλος της χθεσινής συνεδρίας... Μμμ, μυρίζει ακόμη... «Είναι ένα ταπεινό λουλούδι, το έκοψα από τον κήπο μου...Μα θέλω να σας το δώσω για την αλήθεια που μου αποκαλύψετε... Η ζωή μου δεν θα είναι ποτέ πια η ίδια...» Έτσι μου είπε... «Η ζωή μου δεν θα είναι ποτέ πια η ίδια...» Όπως καταλαβαίνετε, με συγκίνησε πολύ... Ήταν για μένα κάτι ... κάτι πολύ σπουδαίο... Μακάρι να μου το πείτε κι εσείς, δεσποινίς, απόψε... Κι εσείς... Και όλοι σας... Αυτό θα είναι η μεγάλη δικαίωση για μένα... Να αλλάξω τη ζωή σας για πάντα... Να με θυμάστε...

(Σαν να ονειροπολεί για μια στιγμή.)

Λ: Κι αυτό το λέει ο Σαίξπηρ... Στον Άμλετ...

(Αμέσως μετά συνέρχεται. Ενώ μιλάει βγάζει από τον χαρτοφύλακά του δώδεκα κάρτες – που οι θεατές δεν βλέπουνε.)

Λ: Έχω, λοιπόν, εδώ δώδεκα κάρτες – με δώδεκα κομβικά πρόσωπα της παγκόσμιας ιστορίας... Θα ζητήσω από έναν εθελοντή να διαλέξει μια κάρτα χωρίς να δει τις επόμενες... Να δω, λοιπόν, σηκωμένα χέρια....

(Σηκώνονται από το κοινό τέσσερα χέρια. Ο Λ αρχίζει να μετράει.)

Λ: Ένα, δυο τρία, τέσσερα... Τέσσερις εθελοντές δεν είναι και λίγοι – ιδίως για την αρχή της συνεδρίας μας... Αλλά εγώ θέλω πάντα περισσότερο...

(Στρέφεται προς σε μια γυναίκα θεατή της τρίτης σειράς.)

Λ: Εσείς για παράδειγμα, γιατί δεν είστε εθελόντρια; Είστε; Δεν αρκεί να χαμογελάτε... Πρέπει να μου πείτε αν είστε ή δεν είστε... Κι ούτε είναι σωστό να νομίζετε πως εφόσον καθίσατε στην τρίτη σειρά δεν πρέπει να είστε εθελόντρια... Δεν έχετε τίποτε να κάνετε – μονάχα να διαλέξετε μια καρτέλα... Ελάτε τώρα, εγώ θέλω να είστε εσείς...

(Η θεατής της τρίτης σειράς, ας την ονομάζουμε Θεατή X, σηκώνεται χαμογελώντας αμήχανα.)

Λ: Ας ενθαρρύνουμε την αγαπητή φίλη με ένα χειροκρότημα...

(Η Θεατής X βγαίνει διστακτικά στη σκηνή.)

Λ: Καλησπέρα και από κοντά... Θα μου διαλέξετε, λοιπόν μια κάρτα... *(Της προτείνει τις κάρτες.)* Βάλτε τα δυνατά σας.... Η επιλογή σας θα καθορίσει την αποψινή συνεδρία...

(Η Θεατής X τραβάει μια κάρτα και την δίνει στον Λ. Ο Λ την παίρνει μα ακόμη δεν την βλέπει, ούτε την αποκαλύπτει στο κοινό. Βάζει τις υπόλοιπες κάρτες στον χαρτοφύλακά του.)

Λ: Σας χιλιοευχαριστούμε... Μπορείτε να γυρίσετε στην θέση σας... *(Η Θεατής X και πάλι χαμογελάει αμήχανα επιστρέφοντας στη θέση της.)* Να ξέρετε πως, ότι κι αν βγει στην κάρτα, καθορίσατε την βραδιά μας...

(Ο Λ γυρίζει την εικόνα προς το κοινό – αφού την κοιτάζει κλεφτά. Εικονίζεται ένας ασπρομάλλης και ασπρογένης βασιλιάς σε μια φωτογραφία του τέλους του 19^{ου} αιώνα. Είναι ο Λεοπόλδος Β', Βασιλιάς του Βελγίου.)

Λ: Έχουμε, λοιπόν, τον Λεοπόλδο τον Β, τον Βασιλιά του Βελγίου... *(Κοιτώντας την Θεατή X).* Δεν μπορώ να πω... Έχετε ξεχωριστό χέρι... Μας βγάλατε ένα σπάνιο κομμάτι... Συνήθως βγάζουν τον Χίτλερ ή τον Κένεντι... Ή και τον Στάλιν...

(Αφήνει την εικόνα σε ένα σημείο όπου μπορεί να την στηρίξει όρθια, ώστε να μπορούν να την βλέπουν οι θεατές.)

Λ: Ξέρω πως δεν έχετε ιδέα για αυτόν τον Leopold... Αλλά πιστέψτε με, απόψε θα τον μάθετε μια και καλή... Είναι πολύ ξεχωριστή η ιστορία του Λεοπόλδου του Β'... Μετά από την σημερινή μέρα δεν θα την ξεχάσετε ποτέ...

(Κοιτάζει προς το Ηλεκτρολογείο.)

Λ: Μπορείτε να μου ρίξετε κάποιο πιο επίσημο φως; Ένα φως βασιλικό, αν μη τι άλλο... Ευχαριστώ... Μπορείτε να με φωνάξετε «Κύριε Leopold ...» (Ο ηθοποιός λέει το επίθετό του.) Ή και σκέτο «Leopold»... Όποιο από τα δύο σάς βολεύει...

(Γυρίζει προς την Θεατή Χ.)

Λ: Ήδη βλέπετε, αγαπητή, πόσο σημαντική ήσασταν για την εξέλιξη της βραδιάς... Αν είχατε διαλέξει κάποια άλλη κάρτα, θα ήμουν ο Μάρτιν Λούθερ ... (Ο ηθοποιός λέει και πάλι το επίθετό του – όπως και στα υπόλοιπα μικρά ονόματα που αναφέρει.) Ή ο Αδόλφος ... Μπρρρ, καθόλου δεν μου αρέσει αυτό... Ή ο Μαχάτμα ... Ή και ο Ιωσήφ Βησαριώνοβιτς ..., αλίμονό μας... Για να μην πω το χειρότερό μου: Μάο Τσε ... – πραγματική φρίκη, από όπου και να το δεις...

(Σαν να σκέφτεται λίγο.)

Λ: Ενώ Leopold ... (Ο ηθοποιός λέει και πάλι το επίθετό του.) Όσο να πεις, είναι πολύ classy όλο αυτό... Το ολιγότερο γόνος εφοπλιστικής οικογένειας του οποίου ο παππούς παντρεύτηκε ευρωπαϊά πριγκίπισσα... Ένας έρωτας γεμάτος ευρωπαϊκό πολιτισμό...

(Ενώ φτιάχνει με ακκισμό τα ρούχα του, αρχίζει να τραγουδάει με πόζα την Άρια του Ναντίρ από τον Αλιέα Μαργαριταριών του Μπιζέ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers.

(Σταματάει το τραγούδι.)

Λ: Το έχω και στο cd player αλλά προτιμώ να το τραγουδάω εγώ... Αρέσει στον κόσμο η live εκτέλεση...

(Ξεροβήχει. Καρφώνει το βλέμμα του στο κενό – αυτό θα το κάνει αρκετές φορές κατά τη διάρκεια της παράστασης.)

Λ: Leopold, δηλαδή Λεοπόλδος... Είναι βασιλικό όνομα... Πάνω από εκατόν ογδόντα βασιλιάδες, πρίγκιπες και δούκες της Ευρώπης είχανε αυτό το όνομα τα τελευταία τετρακόσια χρόνια... Άνθρωποι που στις φλέβες τους έτρεξε ευγενικό αίμα... Άνθρωποι που κλήθηκαν να πάρουν αποφάσεις για πολλές χιλιάδες άλλους ανθρώπους... Κάποιες φορές και για εκατομμύρια... Και ξέρετε κάτι; Τις πήραν αυτές τις αποφάσεις και άλλαξαν τον ρου των πραγμάτων... Μεγάλο πράγμα να έχει το όνομά σου μια τέτοια ιστορία... Είναι κάτι που σε ορίζει... Ναι, ξέρω, ο Σαίξπηρ έγραψε «Τι υπάρχει σε ένα όνομα;», αλλά να σας πω κάτι; Αιόμη και ο Σαίξπηρ έγραφε κάπου-κάπου και φιλομαλακίες... (Με έντονη πόζα.) «Ένα ρόδο δεν μυρίζει το ίδιο όπως κι αν το πούμε;» Ε, όχι, λοιπόν, δεν μυρίζει το ίδιο όπως κι αν το πούμε... Αν το πούμε «σαπισμένο ψοφίμι», μυρίζει σαν σαπισμένο ψοφίμι... Τα πάντα υπάρχουν μέσα σε ένα όνομα... Άμα σε λένε σιατό, μυρίζεις σαν σιατό... Κι άμα σε λένε «Ρωμαίο» θα μείνεις Ρωμαίος, τον κώλο σου να βαράς

κάτω... Και επιπλέον, στο τέλος του έργου θα μας αφήσεις χρόνους...

(Με πόζα έντονη.)

Λ: «Με ένα φιλί πεθαίνω...»

(Ξεροβήχει.)

Λ: Έτσι και με το όνομα «Λεοπόλδος»... Σου δίνει ένα ιστορικό βάθος, σου χαράσσει μια διαδρομή...

(Ξαφνικά στρέφεται προς έναν θεατή –ας τον πούμε Θεατή Α– της πρώτης σειράς.)

Λ: Ξέρετε τι είναι το ιστορικό βάθος;

(Ο Θεατής Α απομένει αμήχανος. Ο Λ με πολύ ήρεμο αλλά παγερά απειλητικό ύφος.)

Λ: Αν δεν ξέρετε, γιατί δεν ρωτήσατε;

(Ο Θεατής Α χαμογελάει αμήχανος. Ο Λ ξαφνικά σοβαρεύει. Κοιτάζει προς το κοινό.)

Λ: Θέλω να σας παρακαλέσω κάτι... Πρέπει να σας το πω για να το καταλάβετε καλά... Εδώ πέρα είμαστε μια κοινότητα... Έστω για την μιάμιση ώρα που θα είστε εδώ, είμαστε μια κοινότητα... Και οι σχέσεις αυτής της κοινότητας πρέπει να διέπονται από

ειλικρίνεια... Αν εγώ σας πω κάτι και δεν το καταλάβετε, πρέπει να σηκώσετε το χέρι και να το πείτε... Αν δεν το πείτε, θα το θεωρήσω έλλειψη ειλικρίνειας... Και ... (Ζυγίζει τα λόγια του.) ... και άμα νιώσω πως αναμεταξύ μας δεν υπάρχει ειλικρίνεια θα θυμώσω πολύ... (Γυρίζει προς τον Θεατή Α.) Καταλάβετε; (Στον πλαϊνό του Α, τον Θεατή Β.) Εσείς καταλάβετε; (Κοιτάζει προς το βάθος της αίθουσας.) Ο κύριος με τα γυαλιά στην τελευταία σειρά κατάλαβε; Εν πάση περιπτώσει: Υπάρχει κανείς που δεν κατάλαβε;

(Μικρή σιωπή, ενώ ο Α κοιτάζει τους θεατές.)

Α: Εντάξει, ας δεχτούμε πως όλοι καταλάβετε... Το «ιστορικό βάθος», λοιπόν, είναι το ανάλογο ενός επιστημονικού όρου της εικονολογίας, του «προοπτικού βάθους». Και τι είναι το «προοπτικό βάθος»: η ψευδαίσθηση της τρίτης διάστασης που δημιουργείται σε μια δισδιάστατη επιφάνεια... Σε μια ζωγραφική εικόνα αυτό επιτυγχάνεται με την τοποθέτηση αντικειμένων σε διαφορετικά μεγέθη από ότι η φυσική τους αναλογία επιβάλλει... Ας πούμε, ζωγραφίζεις σε πρώτο πλάνο ένα μεγάλο κόκκινο μήλο... (Γυρίζει αιφνιδιαστικά προς έναν ακόμη θεατή, τον Θεατή Γ.) Ξέρεις να ζωγραφίζεις;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: (Αιφνιδιασμένος και αγχωμένος.) Όχι, κύριε...

Α: «Όχι, κύριε...» Να μια αληθινά ειλικρινής απάντηση... «Όχι, κύριε, δεν ξέρω...» Σας συγχαίρω, κύριε... Ένα χειροκρότημα, παρακαλώ, για τον κύριο... (Το κοινό χειροκροτάει.) Δεν είναι

ντροπή να μην ξέρεις... Κανείς μας δεν τα ξέρει όλα... Η ντροπή είναι να είσαι ανειλικρινής...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Ζωγραφίζεις ένα μήλο, λοιπόν... Και δίπλα από το μήλο ζωγραφίζεις την μηλιά που το παρήγαγε... Και η μηλιά είναι μισή από το μήλο... Ξέρετε τι σημαίνει αυτό; *(Δείχνει με το δάχτυλο το κεφάλι του.)* Πως η μηλιά είναι στο βάθος της εικόνας... Είναι πέρα μακριά – γι' αυτό και την βλέπουμε μικρή... Ενώ το μήλο είναι σε πρώτο πλάνο... Μπροστά στα μούτρα μας...

(Κοιτάζει το κοινό σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Λ: Κι αν θέλετε να το πάμε παραπέρα, μπορεί στην εικόνα μας να υπάρχει και μια κουκίδα πέρα μακριά... Και αυτή η κουκίδα ξέρετε ποιος είναι; Ένας άνθρωπος που έρχεται να φάει το μήλο... Είναι ακόμη πολύ μακριά... Μια ασήμαντη κουκίδα... Αλλά πεινάει... Και ονειρεύεται να φάει ένα μήλο... Αυτό είναι το προοπτικό...

(Δείχνει μια γυναίκα θεατή της πρώτης σειράς –την Θεατή Δ– και την παροτρύνει να συμπληρώσει τη φράση του.)

ΘΕΑΤΗΣ Δ: *(Διστακτικά.)* ...Βάθος...

Λ: *(Ενθουσιασμένος.)* Είδατε που το ξέρετε... «Προοπτικό βάθος...» Βλέπετε πως η ειλικρίνεια μας οδηγεί στην αλήθεια...

Είμαι βέβαιος πως φεύγοντας από εδώ αυτό τουλάχιστον θα σας έχει μείνει... Πως η ειλικρίνεια οδηγεί στην αλήθεια...

(Γυρίζει και πάλι στη Θεατή Δ.)

Λ: Τώρα για να πάμε στο επόμενο στάδιο... Ξέρετε τι θα πει «ιστορικό βάθος»;

(Η Θεατής Δ ανοίγει τα χέρια γελώντας – ως μια βουβή παραδοχή της αδυναμίας της να απαντήσει.)

Λ: Δεν ξέρετε... Δεν πειράζει... Αρκεί που λέτε την αλήθεια... Σας χειροκροτήσαμε πριν για την ειλικρίνειά σας, οπότε προχωρώ παρακάτω... Μήπως, παρακαλώ, για το ιστορικό βάθος;

(Ένας θεατής σηκώνει το χέρι και σηκώνεται όρθιος – ο Θεατής Ε.)

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Εγώ ξέρω...

Λ: *(Ενθουσιασμένος.)* Εσείς ξέρετε... Πείτε μας λοιπόν...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: *(Σαν σπασίκλας μαθητής στο σχολείο.)* Ιστορικό βάθος είναι η δυνατότητα να δούμε το κάθε ένα γεγονός όχι ως καθημερινό συμβάν αλλά ως προοπτική αφετηρία μιας αλληλουχίας εξελίξεων που θα εγχαραχθεί μέσα στον ιστορικό χρόνο...

(Ο Λ μένει να τον κοιτάζει αποσβολωμένος. Από το κοινό ακούγονται επευφημίες και χειροκροτήματα.)

Λ: *(Κοιτώντας προς το μέρος του.)* Νομίζω πως εσύ θα μας φας τη δουλειά...

(Ο Θεατής Ε κάθεται στη θέση του χαμογελώντας αμήχανα. Ο Λ συνεχίζει να τον κοιτάζει.)

Λ: Μήπως μπορείς να μας δώσεις κι ένα παράδειγμα, κύριε Φωστήρα;

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Εγώ;

Λ: Βλέπεις πολλούς φωστήρες εδώ γύρω;

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Νομίζω πως μπορώ...

Λ: Άντε, λοιπόν, μην μας κρατάς σε αγωνία...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Θα πω το κλασικό παράδειγμα... Ο Αδόλφος Χίτλερ αποτυχαίνει στις εισαγωγικές εξετάσεις του την Σχολή Καλών Τεχνών της Βιέννης... Ως γεγονός είναι ασήμαντο... Χιλιάδες χιλιάδων υποψήφιοι φοιτητές αποτυχαίνουν στις εξετάσεις τους... Ωστόσο η συγκεκριμένη αποτυχία του νεαρού Αδόλφου έχει απροσμέτρητο ιστορικό βάθος... Αν είχε πετύχει στις εξετάσεις του ο Χίτλερ, θα είχε τυραννήσει την ζωγραφική και θα είχε αφήσει τον κόσμο στην ησυχία του...

Λ: *(Πολύ κοφτά, έχοντας στηλώσει το βλέμμα πάνω στον Θεατή E.) Έχεις ξανάρθει...*

ΘΕΑΤΗΣ E: Τι είπατε;

Λ: Άσε τα σάπια και πες το μας πώς έχεις ξανάρθει...

ΘΕΑΤΗΣ E: *(Χαμογελώντας αμήχανα.) Όχι, δεν έχω ξανάρθει... Εξάλλου δεν είπα και τίποτε τόσο σπουδαίο...*

Λ: Εκτός από φωστήρας είσαι και μετριόφρων... Αλλά ξέρεις κάτι, Φωστήρα; *(Με τα δυο δάχτυλά του δείχνει πρώτα τα μάτια του και έπειτα δείχνει τον Θεατή E, κάνοντας την χαρακτηριστική χειρονομία.)* Σε βλέπω... Σε έχω κοζάρει και σε βλέπω συνεχώς... Σε έχω στο μικροσκόπιο, που λέμε... Μια χαζομαρίτσα να κάνεις, τσακ, οι δυο γυάλινες πλάκες του μικροσκοπίου θα ενωθούν...

(Ο Θεατής E γελάει. Ο Λ γυρίζει προς το κοινό.)

Λ: Πάντως ο Φωστήρας σας το είπε exactly... Το παράδειγμα με τον νεαρό ζωγράφο Χίτλερ είναι όντως το κλασικό... Κι είναι αλήθεια πως μπορείς να φτιάξεις ωραίες ιστορίες με το ιστορικό βάθος... Μια γυναίκα πάει στο ζαχαροπλαστείο της Νέας Υόρκης να φάει μια πάστα, το γκαρσόνι παραπατά, η πάστα της πέφτει στο κοστούμι ενός νέου κυρίου στο διπλανό τραπέζι, οι δυο νέοι γνωρίζονται, τον λένε Τζούλιους, την λένε Έλλα, θα παντρευτούν, θα γεννήσουν τον μικρούλη Ρόμπερτ, κι αυτός ο μικρούλης Ρόμπερτ είναι ο Ρόμπερτ Οπενχάιμερ και θα φτιάξει

την ατομική βόμβα... Αυτή, λοιπόν, ήταν μια πάστα με ιστορικό βάθος... Έπεσε στην Νέα Υόρκη κι έπειτα από πενήντα χρόνια έπεσε και στη Χιροσίμα... Ο Σαίξπηρ θα έφτιανε έναν ωραίο μονόλογο με αυτή την πάστα... Θα ήταν ο μονόλογος της πάστας... «Τι υπάρχει μέσα σε μια πάστα;»

(Κοιτάει το κοινό κολλώντας το μάτι του κάπου στο βάθος. Μοιάζει κάπως αλλόκοτος – ή και τρομακτικός.)

Λ: Καταλάβετε; Νομίζω πως καταλάβετε όλοι...

(Ξαναπαίρνει το συνηθισμένο του ύφος με προσποιητό ακκισμό.)

Λ: Έτσι και με το όνομα Λεοπόλδος... Ανοίγει τον δρόμο για πράξεις και γεγονότα με ιστορικό βάθος... Είναι ένα όνομα που σε βάζει σε μια ρότα... Και είμαι βέβαιος πως εδώ μέσα θα γίνουν πολλά τέτοια γεγονότα με ιστορικό βάθος... Κατά κάποιο τρόπο, θα γίνουμε μέρος της Ιστορίας – κατ' επέκταση του παγκόσμιου πολιτισμού... Είναι μεγάλο πράγμα, υπέροχο πράγμα, ο πολιτισμός...

(Αρχίζει και πάλι να τραγουδά ενθουσιασμένος την Άρια του Ναντίρ, ενώ κοιτάζει την εικόνα του Λεοπόλδου του Β – θαρρείς να τραγουδάει προς αυτόν.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers.

(Ο Λ γυρίζει και τραγουδάει την άρια προς το κοινό.)

Λ: Ô, nuit enchanteresse, / Divin
ravisement, / Ô, souvenir charmant, /
Folle ivresse, doux rêve !

(Σταματάει εμφανώς συγκινημένος.)

Λ: Δεν υπάρχει αμφιβολία – ο πολιτισμός μπορεί να υψώσει τον άνθρωπό μέχρι την οροφή του σύμπαντος... Κι αυτή η άρια... Όποιος και να την ακούσει, ανατριχιάζει... Je crois entendre encore από τους «Αλιείς Μαργαριταριών»... Η άρια του Ναντίρ...

(Ο Λ γυρίζει αιφνιδιαστικά προς τον Θεατή Α που κάθεται στην πρώτη σειρά. Ρωτάει κοφτά, με υπόκωφη φωνή..)

Λ: Ξέρετε ποιος έχει γράψει τους «Αλιείς Μαργαριταριών»;

(Ο Θεατής Α χαμογελάει πλατιά δίχως να απαντάει. Τότε ο Λ με μια αστραπιαία κίνηση βγάζει από την τσέπη του ένα πιστόλι και πυροβολεί τον θεατή στο κεφάλι. Φυσικά ο θεατής σωριάζεται αιμόφυρτος καταγής – οι διπλανοί του πιτσιλιούνται από το αίμα και μένουν άφωνοι.)

Το κοινό παγώνει.

Ο Λ γυρίζει και μιλάει προς το κοινό, ενώ βάζει το πιστόλι στην τσέπη του. Με απολογητικό τόνο.)

Λ: Ήταν ανειλικρινής...

(Βγάζει ένα πακέτο χαρτομάντιλα και μοιράζει στους θεατές που πιτσιλίστηκαν από το αίμα.)

Λ: Νομίζω είχε προειδοποιηθεί, έτσι δεν είναι; Όλοι είχατε προειδοποιηθεί... Το μόνο που ζητώ είναι ειλικρίνεια... Αλλά ο φίλος μας μάς έγραψε ... – άντε να μην πω πού... Από την αρχή τον είδα και κατάλαβα... Ήθελε να μείνει μέσα στο ψέμα... Τι να πει κανείς... Το μόνο που γύρεψα από εσάς είναι ειλικρίνεια... Ποια αξία έχει η ζωή δίχως την ειλικρίνεια... Τι θα τον πείραζε να σηκώσει το χέρι του και να πει πως δεν ξέρει ποιος έχει γράψει τους «Αλιείς Μαργαριταριών»; Έ έστω, όταν τον ρώτησα, να απαντήσει καθαρά και ξάστερα... Όμως αυτός ήτανε ψεύτης... Ας είναι... Στο εξής θα ανταλλάζει τα μάταια ψέματά του στο αιώνιο σκοτάδι... Νομίζω πως κι αυτό το λέει ο Σαίξπηρ...

(Γυρίζει προς τον Θεατή Β που κάθεται πλάι στον Θεατή Α.)

Λ: Εσείς ξέρετε;

ΘΕΑΤΗΣ Β: *(Σηκώνοντας έντρομος τα χέρια του.)* Όχι, δεν ξέρω...

Λ: Ορίστε, λοιπόν, ο ειλικρινής άνθρωπος... «Όχι δεν ξέρω...» Καθαρά και ξάστερα... Όχι, χασκόμελα και σαχλαμάρες... Δεν είναι ντροπή να μην ξέρει κανείς... Η μόνη ντροπή είναι να είναι ανειλικρινής...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει, τους «Αλιείς Μαργαριταριών» τους έχει γράψει ο Ζορζ Μπιζέ... Αυτός που έγραψε και την «Κάρμεν»... (Γυρίζει προς τον Θεατή Β.) Την ξέρετε την Κάρμεν, έτσι δεν είναι;

ΘΕΑΤΗΣ Β: (Εξακολουθητικά τρομοκρατημένος.) Ναι, την ξέρω...

Λ: Ήμουν βέβαιος... Εσείς είστε ο αγαπημένος μου ειλικρινής θεατής... (Γυρίζει το βλέμμα του στην αίθουσα. Η φωνή του γίνεται υπόκωφη, ίσως και τρομακτική.) Καλό θα ήταν να ακολουθούσουν το παράδειγμά σας όλοι εδώ μέσα...

(Στέκεται σιωπηλός για μερικά δευτερόλεπτα. Κατόπιν αρχίζει να μιλάει ακίνητος. Σαν να διαβάζει από ένα αόρατο βιβλίο, ρίχνοντας κοφτές ματιές προς συγκεκριμένους θεατές μέσα στο κοινό.)

Λ: Γεννήθηκε το 1835 στις Βρυξέλλες... Ο πατέρας του ήταν ο Λεοπόλδος ο Α', Βασιλιάς του Βελγίου, ο παππούς του από την πλευρά της μητέρας του ήταν ο Λουδοβίκος-Φίλιππος, Βασιλιάς της Γαλλίας... Και η Βασίλισσα Βικτωρία της Αγγλίας ήταν ξαδέλφη του... Το βασιλικό όνομα που λέγαμε πριν... Βασίλεψε για 44 χρόνια: από το 1865 μέχρι το 1909, χρονιά που πέθανε στα 74 του χρόνια... Κανένας άλλος βασιλιάς του Βελγίου δεν βασίλεψε τόσο πολύ... Επιπλέον ήταν αδιανόητα πλούσιος – φανταστείτε πως είχε για 23 χρόνια ιδιόκτητο κράτος 76 φορές μεγαλύτερο από το Βέλγιο: το Ελεύθερο Κράτος του Κονγκό

στην Κεντρική Αφρική... Το πήρε με την μαγιά του το 1885 από την Διάσκεψη του Βερολίνου... Όχι με πολέμους – με την διπλωματία... Τι να λέμε τώρα, ο άνθρωπος ήταν κορυφή... Και σε αυτό κράτος οργάνωσε το εμπόριο του καουτσούκ – με το οποίο γέμισε τον κόσμο... Σε αυτό στάθηκε και τυχερός: όταν οι αδελφοί Μισελέν εφηύρανε την ελαστική σαμπρέλα στα τέλη της δεκαετίας του 1880 ένα θαυμαστό μέλλον ανέτειλε για την κόσμο... Το μέλλον της ελαστικής φουσκωμένης ρόδας... Άμαξες, ποδήλατα, αυτοκίνητα, αεροπλάνα... Αλλά αυτές οι σαμπρέλες χρειάζονταν καουτσούκ... Και χρειάστηκε κάποιος να βρει το καουτσούκ και να το φέρει για να φτιαχτούν αυτές οι σαμπρέλες για όλες τις ρόδες του κόσμου... Και, τι σύμπτωση, στο Ελεύθερο Κράτος του Κονγκό, την προσωπική ιδιοκτησία του Λεοπόλδου μας, υπήρχανε εκατοντάδες χιλιάδες καουτσουκόδεντρα... Μην σου πω, εκατομμύρια... Άκου κωλοφαρδιά... Αλλά εκτός από τύχη είχε και αποφασιστικότητα: μονομιάς δημιούργησε προσωπικό στρατό, έφτιαξε σιδηρόδρομο στην καρδιά της ζούγκλας, δημιούργησε ένα ολόκληρο σύστημα συγκομιδής και μεταφοράς του καουτσούκ... Ήταν ένα θαύμα αυτό που έστησε – ίδιο με τον Παρθενώνα... Να στραγγίξεις το καουτσούκ από τα βάρη της ζούγκλας και να το πας σε κάθε άκρη του κόσμου...

(Για μερικές στιγμές στέκεται σιωπηλός, σαν να οραματίζεται κάτι σπουδαίο.)

Λ: Από αυτό το εμπόριο έγινε ο πλουσιότερος άνθρωπος στον κόσμο... Και λίγο πριν πεθάνει, χάρισε το Κονγκό στο Βελγικό Δημόσιο... Υπόδειγμα προσφοράς... Και ως βασιλιάς όλο δώριζε πράγματα στον λαό του... Στον καιρό του χτίστηκαν ορισμένα

από τα λαμπρότερα κτήρια του Βελγίου – μέχρι σήμερα μας θαμπώνουν με την λαμπρότητα τους... Ο Βασιλιάς-Χτίστης – έτσι τον έλεγαν, εξαιτίας της μανίας του να χτίζει μεγαθήρια... Και επιπλέον έκανε εξίσου λαμπρές μεταρρυθμίσεις για τους εργάτες του Βελγίου: κατάργησε την παιδική εργασία, θέσπισε την κυριακάτικη αργία, καθιέρωσε την ασφάλιση λόγω των εργατικών ατυχημάτων, έδωσε δικαίωμα του συνδικαλισμού... Δεν είναι λίγα όλα αυτά...

(Αιφνιδιαστικά στρέφεται προς μία θεατή της δεύτερης σειράς, την Θεατή ΣΤ.)

Λ: Ή μήπως εσάς σας φαίνονται λίγα;

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: *(Αμήχανη.)* Όχι, δεν μου φαίνονται λίγα...

Λ: Και πού είστε ακόμη... *(Εγκαταλείπει την ακίνητη στάση του και προχωράει προς την εικόνα του Λεοπόλδου Β. Η φωνή του σταδιακά γίνεται πιο ζεστή και πιο συγκινημένη.)* Η ζωή του θα μπορούσε να γεμίσει είκοσι σαπουνόπερες... Απορώ που δεν έχουν γυριστεί... Ή μπορεί να έχουν γυριστεί και απλώς να μην τις ξέρουμε... Στ' αλήθεια, παραμυθένια ζωή... Παντρεύτηκε την ομορφότερη πριγκίπισσα της Ευρώπης, κάνανε τέσσερα παιδιά, τρεις κόρες και έναν γιο... Οι κόρες του απασχόλησαν την Ευρώπη για μισόν αιώνα με κάθε λογής ερωτικά σιάνδαλα: γάμους διαζύγια, μονομαχίες, ό,τι μπορείς να φανταστείς... Ο γιος του, ο διάδοχος του Βελγικού Θρόνου, πέθανε στα δώδεκά του χρόνια από πνευμονία... Στην κηδεία του ο Λεοπόλδος

έπεσε καταγής μπροστά σε όλο τον κόσμο και αναλύθηκε σε λυγμούς... Κι οι βασιλιάδες κλαίνε, κυρίες και κύριοι...

(Ο Α κάνει μια γκριμάτσα δήθεν συγκινημένης επιδοκιμασίας.)

Α: Επιπλέον, είχε χιλιάδες ερωμένες... Ναι, χιλιάδες... Ήτανε βασιλιάς με τα όλα του... Κι όσο μεγάλωνε, τόσο μικρότερα κορίτσια γύρευε για το κρεβάτι του... Άμα είσαι ένας Λεοπόλδος μπορείς να γυρεύεις ό,τι θέλεις... Προφανώς θα είχε τον τρόπο του με τις γυναίκες... Προφανώς θα είχε και μεγάλη πούτσα... Οι γυναίκες τρελαίνονται να ερωτεύονται πλουσίους που έχουν μεγάλη πούτσα...

(Γυρίζει προς τον Θεατή Β που κάνει σπασμωδικές κινήσεις.)

Α: Έχεις κάποιο πρόβλημα που είπα «μεγάλη πούτσα»;

ΘΕΑΤΗΣ Β: *(Έντρομος.)* Όχι, όχι, δεν έχω...

Α: Τότε γιατί δυσανασχετείς;

(Ο Θεατής Β δείχνει με το βλέμμα το πεσμένο σώμα του Θεατή Α που αιμορραγεί δίπλα του.)

Α: Το πρόβλημα σου είναι το πτώμα; Ε και γιατί δεν το λες, βρε αδελφέ... Σε καταλαβαίνω... Είναι άχαρο πράγμα να κάθεται δίπλα σε ένα ανειλικρινές πτώμα...

(Ενώ μιλάει παίρνει μια καρτέκλα από και την βάζει στο πλάι της σκηνής.)

Λ: Έλα εδώ, αδελφέ... Εσύ είναι ο αγαπημένος μου θεατής... Και υπόδειγμα ειλικρίνειας... Κάθισε να απολαύσεις την παράσταση...

(Ο Θεατής Β κάθεται στην καινούρια του θέση.)

Λ: Πού είμασταν, λοιπόν; Στην μεγάλη πούτσα... Φαίνεται πως ο Λεπολδούλης είχε και μεγάλη καρδιά... Αγαπούσε... Στα εξήντα πέντε του τα έφτιαξε με μια δεκαεξάχρονη πόρνη... Μην φανταστείτε λόγια και αερογαμίες... Ο τύπος ήτανε κομπρεσέρ.... Δυο γιους έκανε με την λεγάμενη... Αυτούς που δεν μπορούσε να του κάνει η βασίλισσά του... Και μήτε που τον ένοιαζε η ταπεινή καταγωγή της δεκαεξάχρονης... Την γέμισε με τίτλους και χρήμα – και αυτήν και τα παιδιά τους... Οι βασιλιάδες αγαπάνε – όχι αστεία...

(Από τον χαρτοφύλακά του βγάζει μια σειρά από κάρτες. Και για κάθε έργο που αναφέρει, σηκώνει την αντίστοιχη κάρτα και την δείχνει στους θεατές.)

Λ: Και έκανε και έργα που δεν μπορείς να φανταστείς... Τεράστια έργα που τα πλήρωνε από την προσωπική του περιουσία... Ιδού τα Βασιλικά Ανάκτορα του Βελγίου... Ιδού το Βασιλικό Μουσείο Ternuren με τα αφρικανικά εκθέματα... Ιδού το περίφημο πάρκο της Πεντηκονταετίας με την φημισμένη Αψίδα... Ιδού ο Σιδηροδρομικός Σταθμός της Αμβέρσας,

ψηφισμένος πρόσφατα ως ο ομορφότερος σιδηροδρομικός σταθμός του κόσμου... Τι να το λέμε; Ο τύπος είχε γεμίσει την χώρα του με ομορφιά... Ήτανε πακέτο τρομερό: Και κομπρεσέρ εκεί που πρέπει και χτίστης εκεί που πρέπει...

(Σηκώνει μια τελευταία κάρτα με μια σαμπρέλα ποδηλάτου. Με οραματικό ύφος.)

Λ: Και πάνω από όλα γέμισε τον κόσμο με μέλλον... Ναι, με μέλλον... Με αυτό εδώ το μέλλον... *(Δείχνει την κάρτα με την σαμπρέλα του ποδηλάτου.)* Το καουτσουκένιο μέλλον...

(Γυρίζει ξαφνικά προς τον Θεατή Β.)

Λ: Καταλαβαίνεις τι εννοώ όταν μιλάω για «καουτσουκένιο μέλλον»;

Θεατής Β: *(Πάντοτε τρομοκρατημένος.)* Οοο... Όχι...

Λ: *(Με αυστηρότητα.)* Δεν καταλαβαίνεις; Και γιατί δεν το λες... Εν πάση περιπτώσει, επειδή είσαι ο αγαπημένος μου, ας δεχτώ πως είσαι ταραγμένος από πριν... «Καουτσουκένιο μέλλον» είναι το μέλλον που μας δώρισε ο άντρακλάς μας... Χωρίς αυτό θα ήμασταν...

(Στρέφεται ξαφνικά προς την Θεατή Δ. Πολύ κοφτά.)

Λ: Τι θα ήμασταν;

ΘΕΑΤΗΣ Δ: Σε εμένα μιλάτε;

Λ: *(Πολύ κοφτά.)* Ω, ναι...

ΘΕΑΤΗΣ Δ: *(Αμήχανη.)* Και τι θέλετε να σας πω;

Λ: Το ιστορικό βάθος...

ΘΕΑΤΗΣ Δ: *(Ανήσυχη και αιφνιδιασμένη.)* Ποιο «ιστορικό βάθος»;

Λ: Ιστορικό βάθος... «Η δυνατότητα να δούμε το κάθε ένα γεγονός όχι ως καθημερινό συμβάν αλλά ως προοπτική αφετηρία μιας αλληλουχίας εξελίξεων που θα εγχαραχθεί μέσα στον ιστορικό χρόνο...» Φωστήρας, if you remember... Σας λένε κάτι όλα αυτά;

ΘΕΑΤΗΣ Δ: Ναι, αλλά τι πρέπει να πω;

Λ: *(Αρχίζει να εννευρίζεται.)* Να μας πείτε τι θα ήμασταν χωρίς το καουτσούκ... Και το γιατί... Και το πώς συνδέεται ο Λεοπόλδος με εμάς μέσω του γαμημένου καουτσούκ... Αυτά να μας πείτε...

ΘΕΑΤΗΣ Δ: Με συγχωρείτε, δεν πρόσεχα...

(Με μια αστραπιαία κίνηση ο Λ βγάζει από την τσέπη του το πιστόλι του και πυροβολεί την Θεατή Δ στο κεφάλι.)

Λ: Ήταν ανειλικρινής και απρόσεκτη... Ήρθε εδώ για να χαζεύει... Έπρεπε να τα πάρει πιο σοβαρά τα πράγματα...

(Σηκώνει το σώμα της αιμόφυρτης Θεατή Δ σε ίσα στάση στην καρέκλα.)

Λ: (Προς τους διπλανούς της Δ.) Έτσι νομίζω πως δεν θα ενοχλεί, σωστά; Μην αγχώνεστε, σιγά-σιγά θα την συνηθίσετε... Πείτε πως είναι ένας θεατής που κοιμάται... (Προς το κοινό.) Κι εν πάση περιπτώσει, βλέπω τα πρόσωπά σας μία ταραχή... Ίσως να το έτρεξα κι εγώ πολύ... Είστε λίγο μπερδεμένοι με όλα αυτά... Ακούσατε για σαμπρέλες, για καουτσούκ, για σιδηροδρομικούς σταθμούς, για κομπρεσέρ, για μεγάλες πούτσες... Άνθρωποι είστε κι εσείς, θαμπωθήκατε και μπερδευτήκατε... Νομίζω πως πρέπει να το πάρουμε από την αρχή...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Πάμε λοιπόν: προηγουμένως είπαμε πως μόλις οι αδελφοί Μισελέν ανακάλυψαν την ελαστική σαμπρέλα από καουτσούκ, ο κολλητός μας Λεοπόλδος οργάνωσε την πρώτη και μεγαλύτερη μαζική παραγωγή καουτσούκ της Ιστορίας... Νομίζω πως πρέπει να το εξηγήσουμε λίγο παραπάνω αυτό... Από το άλφα-βήτα... Να το κάνουμε νιανιά, που λέμε... (Κοιτάζει προς το κοινό.) Αλήθεια, ξέρει κανένας σας τι είναι το καουτσούκ; (Ψάχνει με το βλέμμα μέσα στην αίθουσα.) Κανένας; Κανένας, κανένας; Νομίζω πως όλοι ξέρετε αλλά είστε ανειλικρινείς...

(Κοιτάζει το πιστόλι του σκεπτικός. Κατόπιν το βάζει στην τσέπη του και στρέφεται προς τον Θεατή Ε.)

Λ: Έλα, Φωστήρα, βγάλε με από την δύσκολη θέση...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Να πω τι είναι το καουτσούκ;

Λ: *(Ειρωνικά.)* Ε, ναι, λοιπόν, άμα έχεις την ευχαρίστηση, να μας το πεις...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Το καουτσούκ είναι ένα φυτικό προϊόν – εκχύεται από τον κορμό του καουτσουκόδενδρου και με την κατάλληλη επεξεργασία γίνεται το ελαστικό που βρίσκουμε στα λάστιχα των αυτοκινήτων...

Λ: Άμα είσαι φωστήρας, είσαι φωστήρας σε όλα – τι να λέμε... Αυτό ακριβώς που μας είπε ο Φωστήρας είναι το καουτσούκ... *(Με επίσημο θριαμβικό τόνο.)* Το ελαστικό που έφτιαξε τον Θαυμαστό Καινούριο Κόσμο... Όλα όσα έχουν φτιάξει τη ζωή σας δουλεύουν με καουτσούκ... Οι άμαξες, τα ποδήλατα, τα αυτοκίνητα, οι μηχανές, οι ρόδες των αεροπλάνων... Έχετε δοκιμάσει ποτέ να βρεθείτε σε άμαξα με ξύλινες ρόδες; Η μέση σας θα γίνει μικρά κομματάκια στην πρώτη λακκούβα... Ενώ η καουτσουκένια ρόδα απορροφά τα πάντα...

(Κοιτάζει για μερικές στιγμές το κοινό.)

Λ: Η εφεύρεση της καουτσουκένιας σαμπρέλας έφερε τα ποδήλατα... Εκατομμύρια ποδήλατα κάθε λογής... Χώρες ολόκληρες για δεκαετίες χρησιμοποιούσαν μονάχα ποδήλατα... Η Κίνα, ας πούμε... Ελπίζω να ξέρετε πόσο πληθυσμό έχει η Κίνα....

(Μικρή παύση, σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει να μην αρχίσω να ρωτάω τώρα ερωτήσεις για την Κίνα... Για την Κίνα ερωτήσεις μια άλλη φορά, όταν η τυχερή συντρόφισσα τραβήξει την κάρτα με τον Μάο Τσε Τουνγκ...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Και αμέσως ήρθαν και τα αυτοκίνητα. Πως θα υπήρχαν αυτοκίνητα δίχως την ελαστική σαμπρέλα; Πιστεύετε πως θα μπορούσε να υπάρξει βιομηχανική παραγωγή ενός τόσο σύνθετου προϊόντος δίχως το καουτσούκ;

(Βγάζει το πιστόλι του, προσπαθεί να δει μέσα στην κάννη.)

Λ: Ή μήπως νομίζετε πως θα μπορούσε να προσγειωθεί αεροπλάνο δίχως τις ρόδες από καουτσούκ;

(Φυσάει την κάννη. Κατόπιν βάζει το πιστόλι στην τσέπη του.)

Λ: Κι έτσι φτιάχτηκαν οι δρόμοι για να τρέχουν τα αυτοκίνητα, τα αεροδρόμια για να απογειώνονται και να προσγειώνονται τα αεροπλάνα... Κοντολογίς: ασφαλτοστρώθηκε ο κόσμος... Ο Σαίξπηρ θα έβαζε τους ήρωές του να γιορτάζουν...

(Αιφνιδιαστικά προς μια νέα κοπέλα της δεύτερης σειράς.)

Λ: Με παρακολουθείτε, δεσποινίς;

ΘΕΑΤΗΣ Ζ: (Γελώντας, με πολύ εύθυμη διάθεση.) Σας παρακολουθώ με αμείωτη αγωνία...

Λ: (Πολύ κοφτά.) Και σας αρέσει αυτό;

ΘΕΑΤΗΣ Ζ: Ποιο;

Λ: Η αγωνία...

ΘΕΑΤΗΣ Ζ: Τρελαίνομαι...

Λ: Τότε σας έχω καλά νέα... Όσο περνά η ώρα, η αγωνία σας θα ανεβαίνει... Κάποτε θα φτάσει στο απροχώρητο...

(Γυρίζει προς το κοινό.)

Λ: Τώρα, λοιπόν, θέλω να αφιερώσουμε λίγο χρόνο για να σκεφτούμε... Είναι σημαντικό να σκεφτόμαστε κάπου κάπου... Ελάτε να το κάνουμε όλοι μαζί... Βάλτε στο νου σας μια ημερομηνία του εικοστού αιώνα – όποια ημερομηνία θέλετε.... 1930 ή 1960 ή ό,τι άλλο σας βολεύει... Αλλά να είναι μια μέρα του καλοκαιριού, σας παρακαλώ... Να έχει ήλιο... Ένα αγόρι και ένα κορίτσι κάνουν βόλτα με τα ποδήλατά τους στην ακροθαλασσιά... Ή και στην ακρολιμνιά, τέλος πάντων... Τσαϊράδα, έτσι την λέγανε αυτή τη βόλτα οι κάπως παλιότεροι... Κάποτε, λοιπόν, οι δύο νέοι της ιστορίας μας αφήνουν τα ποδήλατα σε μιαν άκρη για να θαυμάσουν το δειλινό που βάφει κόκκινα τα νερά... Και τότε μπροστά στην τόση ωμή ομορφιά, η ζωή, η Μεγάλη Ζωή, εκρήγνυται μέσα τους... Αγκαλιάζονται,

φιλιούνται, χαϊδεύονται, κάνουν έρωτα... Ζούνε μια ανεπανάληπτη στιγμή ηδονής αλλά και ευτυχίας, και αληθινής αγάπης, και έρωτα... Λένε ο ένας στον άλλον στίχους του Σαίξπηρ: «Θα σκόρπιζα το σώμα σου στον θόλο της νύχτας και τα κομμάτια σου θα έλαμπαν τόσο που οι άνθρωποι δεν θα είχαν λόγο να προσμένουν τον ήλιο της αυγής...» Θαυμάσια ως εδώ...

(Ξεροβήχει, ίσως και προσποιητά, κοιτώντας το κοινό.)

Λ: Κι όπως όλοι ξέρετε ο χρόνος κυλά... Μπορεί να καρφισώνουμε την εικόνα του σε μια φωτογραφία, αλλά ο πραγματικός τρομερός χρόνος κυλά ασταμάτητος... Λίγες εβδομάδες αργότερα από ετούτο το δειλινό στην ακρολιμνιά, το κορίτσι της ιστορίας μας διαπιστώνει πως είναι έγκυος... Το αγόρι συγκινείται, την αγκαλιάζει, πηγαίνει στους γονείς του, τους λέει τα καθέκαστα, κάνει έναν μικροκαυγά και οι αντιρρήσεις των γονιών στο τέλος κάμπτονται, οι ήρωές μας παντρεύονται με συνοπτικές διαδικασίες και στους εννιά μήνες γεννιέται ένα υγιέστατο αγοράκι...

(Σιωπή λίγων δευτερολέπτων. Οι Λ κοιτάζει χαμογελώντας αινιγματικά το κοινό.)

Λ: Το αγοράκι αυτό ήταν ο παππούς σας... Κατόπιν μεγάλωσε, γνώρισε την γιαγιά σας, κι αυτοί γέννησαν τον δικό σας μπαμπά... Κι έπειτα γεννηθήκατε κι εσείς...

(Γυρίζει στην Θεατή Ζ.)

Λ: Πως την βλέπετε την ιστορία μας;

ΘΕΑΤΗΣ Ζ: *(Γελώντας.)* Πολύ συγκινητική...

Λ: Ναι, αλλά δεν έχει αγωνία...

ΘΕΑΤΗΣ Ζ: Δεν πειράζει...

Λ: Φυσικά και πειράζει... Πρέπει να της βάλουμε και αγωνία... Η αγωνία είναι η καρδιά της κάθε σωστής αφήγησης... Σπουδαία διαπίστωση αυτή... Στα σίγουρα θα την έχει πει κάπου ο Σαίξπηρ...

(Γυρίζει προς το κοινό.)

Λ: Ελάτε τώρα να το κάνουμε νιανιά όλο αυτό... Να σκεφτούμε το ιστορικό βάθος και να το κάνουμε νιανιά... Θυμάστε το παράδειγμα που μας έφερε πριν ο Φωστήρας με τον νεαρό Χίτλερ που δίνει εξετάσεις στην Σχολή Καλών Τεχνών τη Βιέννης; Αν περνούσε, ο Αγών του θα ήταν η ζωγραφική και κανείς μας δεν θα ήξερε το Άουσβιτς... Κι αν δεν ήταν το ωραίο δειλινό στην ακρολιμνιά η προγιαγιά σας δεν θα καθόταν ποτέ στον μαλάκα προπάππου σας...

(Η φωνή του Λ σκληραίνει.)

Λ: Με άλλα λόγια: ο παππούς σας, ο πατέρας σας κι εσείς υπάρχουνε χάρη σε εκείνην την τσαϊράδα στην ακρολιμνιά... Χωρίς την τσαϊράδα θα ήσασταν υποθετικός λόγος του μη

πραγματικού... (Υψώνει τον τόνο της φωνής του.) Έγινε αυτό σαφές στο μυαλό σας;

(Κάποιοι θεατές απαντάνε χαμηλόφωνα «Ναι». Ο Λ βάζει το χέρι στην τσέπη, βγάζει το πιστόλι.)

Λ: Σίγουρα;

(Κάποιοι θεατές απαντάνε πιο δυνατά τώρα «Ναι» γελώντας.)

Λ: Να σηκώσει το χέρι όποιος δεν κατάλαβε...

(Δεν σηκώνει κανείς το χέρι.)

Λ: (Βάζοντας το πιστόλι στην τσέπη.) Ας δεχτώ πως το έχετε εμπεδώσει... Πείτε μου τώρα πώς κατάφεραν οι δυο νέοι της ιστορίας μας –οι προπαππούδες σας δηλαδή– να φτάσουν μέχρι την ακρολιμνιά και να δούνε το μαγευτικό δειλινό; Επειδή είχαν ποδήλατα, έτσι δεν είναι... Αν δεν υπήρχε ποδήλατο για να ξεμοναχιάσει ο προπάππος σας την προγιαγιά σας και να της το μπήξει, ποτέ δεν θα ξεκινούσαν για την ακρολιμνιά... Θα κάναν μια ρομαντική βόλτα στο κωλοχώρι τους, στο άθλια πλατεία με όλους τους άθλιους συχωριανούς να τους κοιτάνε... Και ούτε αγάπη, ούτε μπαλαμουτιάσματα, ούτε εκατομμύρια σπερματοζωάρια που τρέχουν να ενωθούν με το ένα ωάριο... Ελπίζω να ξέρετε πώς γίνονται τα παιδιά...

(Μικρή σιωπή. Ο Λ χαμογελάει πονηρά.)

Λ: Αλλά ο μαλάκας προπάππους σας και η μαλακισμένη προγιαγιά σας είχαν ποδήλατα και δεν έμειναν στο κωλοχώρι τους εκείνο το απόγευμα... Και τι είχαν τα ποδήλατα για να τους πάνε μέχρι την ακρολιμνιά: σαμπρέλες από καουτσούκ... Άρα...

(Κοιτάζει το κοινό κρατώντας την λέξη στην άκρη της γλώσσας του.)

Λ: *(Με πολύ ήρεμη αλλά καθαρή φωνή.)* Άρα υπάρχουνε χάρη στο καουτσούκ... Είστε καουτσουκάνθρωποι...

(Μικρή σιωπή. Ο Λ δίχως να κουνηθεί από την θέση του και χωρίς να χάσει το χαμόγελό του, αρχίζει να τραγουδάει και πάλι την άρια του Ναντίρ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers. // Ô, nuit enchanteresse, / Divin ravissement, / Ô, souvenir charmant, / Folle ivresse, doux rêve !

(Σταματάει. Ξεροβήχει, για να καθαρίσει τον λαιμό του.)

Λ: Και στο σημείο αυτό θέλω το μυαλό μας να τρέξει... Είναι η ώρα να τρέξουμε, φίλες και φίλοι... Θέλω να σιεφτούμε τον κόσμο δίχως το καουτσούκ και την ελαστική σαμπρέλα... Τι θα ήταν ο κόσμος, λοιπόν; Μια κοπριά σε κακοτράχαλους δρόμους... Ενώ τώρα ... τώρα είμαστε ενοποιημένη υφήλιος, αδελφότητα των ανθρώπων, ανθρωπότητα...

(Κοιτάζοντας ψηλά με οραματικό ύφος.)

Λ: Κάτι πιο μεγάλο από εμάς... Κάτι αιώνιο...

(Κοιτώντας και πάλι το κοινό.)

Λ: Και πλέον μπορούμε να διερωτηθούμε, φίλες και φίλοι... Σε ποιον χρωστάμε όλην αυτήν την ανθρωπότητα; Στον προπάππου μας που μπαλαμούτιαζε κορίτσια στην ακρολιμνιά; Παπαρόσκονες – όλοι οι προπαππούδες θα μπορούσαν να μπαλαμουτιάσουν μια κοπέλα στην ακρολιμνιά... Στους αδελφούς Μισελέν που φτιάζανε την ελαστική σαμπρέλα; Δυο φορές παπαρόσκονες – από εφευρέτες και επιστήμονες έχει βρωμίσει ο κόσμος... Εκείνος που μας χρειάζεται είναι ένα άντρας που θα κάνει την δουλειά στον χρόνο που πρέπει να γίνει η δουλειά... Ένας άντρας που θα στραγγίσει το καουτσούκι από την άλλη άκρη του κόσμου και θα το φέρει στην σαμπρέλα του ποδηλάτου του μαλάκα προπάππου σας... Δηλαδή ... *(Σηκώνοντας την κάρτα με την φωτογραφία του Λεοπόλδου.)* μας χρειάζεται ο άνθρωπος της κάρτας μας...

(Αρχίζει να μιλάει με φωνή σκληρή και επιθετική.)

Λ: Και τώρα, μιας και το ζορίσαμε το μυαλό, ας το πάμε και λίγο παραπέρα... Τι θα γινότανε στις ζωές σας αν ο Λεοπολδούλης μας δεν πήγαινε στο Κονγκό να στραγγίσει το καουτσούκι από τα δέντρα; Πάπαλα τα αυτοκίνητα, πάπαλα τα ποδήλατα, πάπαλα τα αεροπλάνα, πάπαλα η τσαϊράδα στην ακρολιμνιά όπου ο μαλάκας

προπάππους σας γνώρισε την μαλακισμένη προγιαγιά σας... Κι ως ει τούτου πάπαλα κι ο παππούς κι ο μπαμπάς σας κι εσείς δυο φορές πάπαλα... Χωρίς το καουτσούκ θα ήσασταν μια ωμή ανυπαρξία... Ο τύπος με τη γενειάδα από εδώ είναι ο αληθινός σας Πατέρας...

(Αφήνει την κάρτα με τον Λεοπόλδο στην προηγούμενη θέση της.)

Λ: Κοντολογίς: Δίχως τον Λεοπόλδο σας θα ήσασταν ... (Ο Λ τρίβει τις δύο παλάμες του) πφφφ – τίποτε...

(Σαν να μονολογεί.)

Λ: Πόσο πιο νιανιά, πια...

(Στρέφεται προς τον έντρομο Θεατή Β.)

Λ: Βλέπεις το ιστορικό βάθος... Χάρη στο καουτσούκ γεννιέσαι εσύ, ο λίγο ηλίθιος, λίγο μαλάκας, εν πάση περιπτώσει, γεννιέσαι, υπάρχουν μέσα στην μεγάλη ματαιότητα...

(Από τον χαρτοφύλακά του βγάζει μια ασπρόμαυρη φωτογραφία ενός Κονγκολέζου με ακρωτηριασμένο χέρι και την δείχνει στο κοινό.)

Μιλάει με πολύ ήρεμη φωνή.)

Λ: Και κατά κάποιο τρόπο στην εικόνα αυτή βλέπετε το εαυτό σας πριν να γεννηθεί...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Βλέπετε όλοι καλά; Μήπως θέλετε να μου πείτε τι βλέπετε; Ας πούμε εσείς, αγαπητή συντρόφισσα, που μας διαλέξατε την κάρτα με τον Λεοπόλδο...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: *(Χαμογελώντας αμήχανα.)* Γιατί εγώ;

Λ: *(Με έντονο σαρκασμό.)* Γιατί έτσι...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Βλέπω έναν άνθρωπο με κομμένο το δεξί του χέρι...

Λ: *(Επαναλαμβάνει.)* Βλέπετε έναν άνθρωπο με κομμένο το δεξί του χέρι... Μάλιστα... Είστε σίγουρη;

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Νομίζω πως ναι...

Λ: Κι εσείς όλοι οι υπόλοιποι βλέπετε το ίδιο πράγμα;

(Κάποιοι από τους θεατές κουνάνε τα κεφάλια τους καταφατικά.)

Λ: Είστε σίγουροι;

(Ακούγονται κάποια «ναι» στην αίθουσα.)

Ο Λ βγάζει το πιστόλι του.)

Λ: Είστε ανειλικρινείς...

(Γυρίζει προς τον Θεατή Ε.)

Λ: Έλα, Φωστήρα, κάνε πάλι το θαύμα σου... Πες μας τι βλέπεις...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Βλέπω έναν μαύρο με κομμένο χέρι...

(Ο Λ ανακουφισμένος βάζει το πιστόλι στη θέση του.)

Λ: Ακούσατε πόσο καλά βλέπει ο Φωστήρας μας... Ένας μαύρος με κομμένο μαύρο χέρι... Όχι γενικά ένας άνθρωπος... *(Φωνάζει προς τους θεατές.)* **ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΣΕ ΜΙΑ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ... ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΚΟΝΓΚΟΛΕΖΟΣ ΤΟΥ 1890...**

(Από τον χαρτοφύλακά του αρχίζει να βγάζει φωτογραφίες. Ο Λ συνεχίζοντας να φωνάζει τις δείχνει μία-μία στο κοινό και κατόπιν να τις πετάει στον αέρα. Η φωνή του γίνεται όλο και πιο στριγκή.)

Λ: ΚΙ ΑΛΛΟΣ ΜΑΥΡΟΣ ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΟ ΜΑΥΡΟ ΧΕΡΙ... ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΥΡΟΙ ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΑ ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ... ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΤΩΜΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ... ΚΑΙ ΤΡΕΙΣ ΜΑΥΡΟΙ ΜΕ ΞΥΛΙΝΗ ΛΑΙΜΑΡΙΑ... ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΤΙΓΩΜΕΝΗ ΠΛΑΤΗ... ΚΙ ΕΝΑ ΜΑΥΡΟ

**ΠΟΔΙ ΚΟΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΓΟΝΑΤΟ... ΚΙ
ΑΛΛΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΜΕ ΚΟΜΜΕΝΑ ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ... ΚΙ
ΑΛΛΟΙ, ΚΙ ΑΛΛΟΙ... ΚΙ ΕΔΩ Η ΚΟΡΥΦΩΣΗ: ΈΝΑ
ΜΑΥΡΟ ΒΟΥΝΑΛΑΚΙ ΚΑΜΩΜΕΝΟ ΑΠΟ ΚΟΜΜΕΝΑ
ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ...**

(Έχοντας πετάξει όλες τις φωτογραφίες στο πάτωμα, μένει ακίνητος. Χαμογελάει αινιγματικά προς το κοινό. Κατόπιν πλησιάζει προς τις θέσεις και κάνει νοήματα κλείνοντας το μάτι, σαν να τους ρωτάει κάτι. Κάποιοι γελούν. Ο Λ μιλάει με πολύ γλυκιά φωνή.)

Λ: Ξέρει κανένας ποιος έκοψε όλα αυτά τα μαύρα χέρια;
(Κοφτά.) Ο Φωστήρας εξαιρείται... (Και πάλι με γλυκιά φωνή.)
Να περιμένω να δω χέρια; Θα σηκώσει κανείς το άσπρο χέρι του να μου πει ποιος έκοψε τα μαύρα χέρια;

(Πηγαίνει, σηκώνει την εικόνα του Λεοπόλδου και την προτείνει στο κοινό.)

Στρέφεται προς τον Θεατή Γ. Σχεδόν του χώνει στο πρόσωπό του την εικόνα.)

Λ: *(Με μεγάλη ένταση.) Ποιος, λοιπόν;*

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Πολύ διστακτικά και τρομαγμένα.) Ο Λεοπόλδος;*

Λ: *(Ενθουσιασμένος.) Φωστήρα, έρχεται η απαλλαγή σου... (Προς τον Θεατή Γ.) Αφού είσαι ιδιοφυΐα γιατί δεν μας το*

δείχνεις; Δεν πρέπει τέτοια μυαλά να μένουν στην σκιά... *(Προς το κοινό.)* Εν πάση περιπτώσει, ο Φωστήρας υπ' αριθμόν Δύο μάς το αποκάλυψε: Τα μαύρα χέρια των μαύρων Κονγκολέζων τα έκοψε ο Λεοπόλδος μας... Ο Λεοπόλδος ο Δεύτερος ο Βασιλιάς του Βελγίου... Και ξέρετε γιατί τα έκοψε; Εμπρός, να ένα ωραίο ερώτημα: γιατί τα έκοψε ο λεβενταράς μας τα χέρια των μαύρων Κονγκολέζων;

(Κοιτάζει προς το κοινό.)

Λ: Θα σηκωθεί κανένα λευκό χέρι να μου πει γιατί κόπηκαν τα μαύρα χέρια... Ή μάλλον ας ρωτήσω εγώ...

(Στρέφεται προς τον Θεατή Β που κάθεται στην ξεχωριστή καρέκλα.)

Λ: Για πες μας, λοιπόν, εσύ, υπόδειγμα ειλικρίνειας...

ΘΕΑΤΗΣ Β: *(Τρομοκρατημένος.)* Δεν ξέρω...

Λ: Δεν λέω... Είσαι ο αγαπημένος μου ειλικρινής θεατής αλλά είσαι λίγο ηλίθιος, έτσι;

(Γυρίζει προς το κοινό.)

Λ: Τέλος πάντων... Μήπως υπάρχει κάποιος που μπορεί να μας πει το συμπέρασμα; Φωστήρα Δύο, για ξαναφώτισέ μας σε παρακαλώ... Γιατί έκοψε τα μαύρα χέρια ο Λεοπολδούλης μας;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Τρομοκρατημένος, μιλά διστακτικά.)* Για το καουτσούκ;

Λ: *(Ενθουσιασμένος, με ένταση.)* Πες το δυνατά, αφού το έχεις...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: Για το καουτσούκ...

Λ: *(Φωνάζοντας.)* ΦΩΝΑΞΕ ΤΟ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Φωνάζοντας κι αυτός.)* ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ...

Λ: *(Φωνάζει με ενθουσιασμό.)* ΕΝΑ ΧΕΙΡΟΚΡΟΤΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΦΩΣΤΗΡΑ 2... *(Το κοινό χειροκροτεί.)* ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ, ΛΟΙΠΟΝ... Ο ΛΕΟΠΟΛΔΟΥΛΗΣ ΕΚΟΨΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΚΟΝΓΚΟΛΕΖΕΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ...

(Ο Λ γονατίζει, σηκώνει την εικόνα ψηλά, κλείνει τα μάτια και σαν να ψέλνει μια προσευχή, αρχίζει να τραγουδάει και πάλι την άρια του Ναντίρ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers. // Ô, nuit enchanteresse, / Divin ravissement, / Ô, souvenir charmant, / Folle ivresse, doux rêve !

(Ο Α σταματάει. Γυρίζει προς το κοινό, κρατώντας πάντοτε την κάρτα με την φωτογραφία του Λεοπόλδου Β')

Α: Ακούστε τα, λοιπόν, καλά, παλικάρια και κοπελιές... Ακούστε τα και χώστε τα βαθιά στο μυαλό σας... Θα κάνω ερωτήσεις μετά και τότε δεν θα έχει κανείς δικαιολογία να μην ξέρει... Από το 1885 μέχρι το 1908 ο λεβεντονιός από εδώ, ο Λεοπόλδος Β' Βασιλιάς του Βελγίου, σκότωσε από οχτώ έως είκοσι εκατομμύρια Κονγκολέζους... Επαναλαμβάνω: από οχτώ έως είκοσι εκατομμύρια... Οι μισοί περίπου θανατώθηκαν από τον ιδιωτικό στρατό φονιάδων που είχε φτιάξει ο Λεοπολδούλης στο ιδιωτικό του κράτος... Οι άλλοι μισοί από τις αρρώστιες των στρατοπέδων των σκλάβων... Όχι, δεν είχε τίποτε με τους μαύρους... Αλλά είχε στόχους... Ο μείζων στόχος του ήταν να μεγιστοποιήσει την παραγωγή του καουτσούκ... Και για να πετύχει τους στόχους της παραγωγής του καουτσούκ έπρεπε να φτιάξει ένα ολόκληρο σύστημα σκλάβων που να δουλεύουν στο καουτσουκόδεντρο, και να φτιάχνουν σιδηροδρομικές γραμμές που θα μεταφέρουν το καουτσούκ... Και για να δουλεύουν οι μαύροι σκλάβοι θέσπισε ποινές που τις εκτελούσαν οι μισθοφόροι του... Η πιο συνηθισμένη ήταν το κόψιμο του δεξιού χεριού του σκλάβου που δεν ήταν όσο παραγωγικός θα έπρεπε... Ναι, μην κάνετε έτσι, ένα μαύρο δεξί χέρι ήτανε... Έβαζαν το χέρι σε ένα τραπέζι και το έκοβαν με μια ματσέτα... Μονοκοπανιά... Από πού το κόβανε; Από τον αγκώνα... Αλλά τι σημασία έχει από πού το κόβανε... Σημασία έχει πως οι μαύροι σκλάβοι δεν παίρνανε εύκολα το μήνυμα... Ήτανε Κονγκολέζοι, πως το λένε, ακατέργαστοι – δεν μπορούσαν να το κάνουνε ντιλίβερι στο μυαλό τους... Κι έτσι χρειάζεται να κοπούνε πολλά μαύρα χέρια

για να μάθουν οι μαύροι σκλάβοι να δουλεύουν σωστά... Πόσα; Τι σημασία έχει πόσα; Ας πούμε πως κόπηκαν ένα εκατομμύριο μαύρα χέρια... Πόση σημασία έχει για εσάς αυτό το «πόσα»; Σημασία έχει το πότε σας πήραν οι γονείς σας το πρώτο σας ποδήλατο... Έτσι δεν είναι;

(Κοιτάει για μερικά δευτερόλεπτα το κοινό.)

Λ: Ένα εκατομμύριο μαύρα χέρια, λοιπόν... Και πολλά εκατομμύρια καμτσικιές σε μαύρες πλάτες... Μπορεί και εκατομμύρια εκατομμυρίων... Και πολλές χιλιάδες κομμένα αφτιά... Μαύρα κομμένα αφτιά... Και μαύρες μύτες... Και μαύρες γλώσσες... Και μαύρα στήθη γυναικών... Και μαύρα γεννητικά όργανα... Και πολλές έγκυοι σε μαύρα παιδιά που τις ξεκοίλιασαν και τις άφησαν να πεθάνουν από αιμορραγία... Και μαύρα παιδιά που τα σταύρωσαν μπροστά στους αντιπαραγωγικούς μαύρους γονείς τους... Κι γενικώς πολλοί μαύροι σταυρωμένοι ανάποδα με καρφιά... Και αμέτρητα πτώματα... Όσοι δεν δολοφονήθηκαν από τους μισθοφόρους αφέθηκαν να πεθάνουν από τις επιδημίες... Η εντολή του Λεοπόλδου ήταν σαφής: καμιά περίθαλψη στους μαύρους σκλάβους που πέθαιναν από επιδημίες στα στρατόπεδα εργασίας... Να μην χαθεί ούτε μια τρύπια δεκάρα από την περιουσία του... Μονάχα να καίγονται τα πτώματά τους... Μαύρα πτώματα... Και πολλές φορές μαζί με τα πτώματα των νεκρών από τις επιδημίες καίγανε και αρρώστους που δεν είχαν πεθάνει ακόμη... Τι σημασία είχε; Αφού θα πέθαιναν... Και δεν μπορούσαν να δουλέψουν... Άρα ήταν φύρα... Μαύρη φύρα...

Και ναι, είμαι σίγουρος πως το έχετε μαντέψει: όταν έκαιγαν αυτά τα εκατομμύρια μαύρα πτώματα σηκώνονταν μαύρος καπνός...

(Κοιτάζει για λίγα δευτερόλεπτα την εικόνα.)

Λ: Οχτώ έως είκοσι εκατομμύρια αμάχους σκότωσε ο Λεοπολδούλης, λοιπόν... Ναι, καταλαβαίνω τι θα σκεφτείτε, ήτανε μαύροι άμαχοι – αλλά κα πάλι, το νούμερο είναι πολύ μεγάλο... Οι Εβραίοι που δολοφονήθηκαν από τους Ναζί στο Ολοκαύτωμα ήταν έξι εκατομμύρια... Οι νεκροί του Χολομοκτόρ, της προαποφασισμένης και οργανωμένης από τον Στάλιν πείνας της Ουκρανίας ήταν από τρία έως έξι... Οι Καμποτζιανοί που δολοφόνησε ο Πολ Ποτ ήταν δυόμισι εκατομμύρια... Ίσως να τον ξεπερνούν νεκροί της Πολιτισμικής Επανάστασης που διέταξε ο Μάο Τσε Τουνγκ: ήτανε δεκαπέντε με εικοσιπέντε εκατομμύρια...

(Μικρή παύση, σαν να σκέφτηκε κάτι.)

Λ: Αλλά ο Μάο ήτανε ένας μαλάκας... Σκότωνε για έναν παραλογισμό, για μια ιδεοληψία... Πολιτιστική Επανάσταση και Κόκκινα Βιβλιαράκια και παπαριές... Ενώ ο Λεοπολδούλης μας ήταν μια λεβεντιά: Και σκότωσε οχτώ με είκοσι εκατομμύρια και γέμισε την Ευρώπη με καουτσούκ... Ένας άντρας που μπορούσε να κάνει την δουλειά και την έκανε...

(Μικρή παύση. Κοιτάζει πονηρά το κοινό.)

Λ: Έτσι είναι οι άντρες... Και γαμάνε ό,τι κινείται και φέρνουν και το καουτσούκ στο σπίτι... Κι ούτε μιρλιάζουν που αναγκάστηκαν να σκοτώσουν πέντε, δέκα, δεκαπέντε εκατομμύρια μαύρους Κονγκολέζους... Ή και είκοσι και εκατόν είκοσι και χίλια εκατόν είκοσι... Και όσα πρέπει, τέλος πάντων...

(Πιάνει το μέτωπό του, κοιτάζει την παλάμη του.)

Λ: Και μην σας πιάνει τώρα το μαράζι με τους μαύρους νεκρούς και τα μαύρα κομμένα χέρια... Ξέρετε πόσοι νεκροί χρειάστηκαν για τις Πυραμίδες... Ή για τον Παρθενώνα, ας πούμε... Ή για το Σινικό Τείχος... Μια χαρά και το ξέρετε – και μια χαρά πηγαίνετε και βγάζετε φωτογραφίες και σέλφι μπροστά και στις Πυραμίδες και στον Παρθενώνα και στο Σινικό Τείχος... Και στ' αρχίδια σας οι σκλάβοι που πέθαναν κουβαλώντας τις πέτρες... Μην μου κάνετε, λοιπόν, τις παρθένες, τώρα που ήρθε στην συζήτηση το καουτσούκ... Το δικό σας καουτσούκ... Μην τα ξαναλέμε και το κουράζουμε: ο Λεοπόλδος είναι ο Πατέρας σας... Ο Θεός σας...

(Σηκώνει την εικόνα και την προτείνει προς το κοινό. Με κοφτή φωνή.)

Λ: *(Προς την Θεατή Χ.)* Θα έρθεις κάτω, συντρόφισσα – να δώσεις το καλό παράδειγμα...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Να δώσω το καλό παράδειγμα για ποιο πράγμα;

Λ: Για να φιλήσεις πρώτη την εικόνα αυτού του άντρα... Κατά κάποιο τρόπο σου αξίζει να έχεις αυτήν την τιμή...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Να φιλήσω το αρχίδι; Ούτε με τις σφαίρες...

Λ: Τς, τς, τς... Το αρχίδι δεν είναι ακριβώς η λέξη που ταιριάζει σε μια κυρία... Και όπως εξηγούμε τόσην ώρα, ο Λεοπόλδος είναι ο πατέρας σου, καουτσουκοσυντροφισσα... Και μην φοβάσαι: ένα φιλάκι σε μια εικόνα θα δώσεις... Η εικόνα ενός πεθαμένου... Δεν είναι ζωντανός να σου τον φερμάρει....

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Δεν είναι όλα αστεία...

Λ: Για πες μας, λοιπόν, εσύ ποια είναι αστεία και ποια είναι σοβαρά...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: (Με ένταση.) Ήταν ένας χασάπης... Ένα σιχαμένος δολοφόνος ανθρώπων...

Λ: (Σκεπτικός.) «Χασάπης... Δολοφόνος...» Δηλαδή δεν θα έρθεις να τον φιλήσεις;

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Όχι, δεν θα έρθω...

Λ: Γιατί είναι χασάπης και δολοφόνος...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Γι' αυτό...

Λ: Δεν μου λες, συντροφισσα, με το αεροπλάνο ταξιδεύεις;

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Τι σχέση έχει αυτό;

Λ: *(Την κόβει, με ένταση.)* Γιατί φοβάσαι να μου πεις αν ταξιδεύεις...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: *(Επιθετικά.)* Ναι, ταξιδεύω, έχεις πρόβλημα;

Λ: *(Κοφτά.)* Πες το, λοιπόν, και άσε τις περικοιλάδες... *(Πιο γλυκά.)* Για σκέψου τώρα, όταν ταξιδεύεις με το αεροπλάνο, καταλαβαίνεις την στιγμή που κατεβαίνουν οι ρόδες; Είναι λίγο πριν τη προσγείωση... Όσο να πεις είναι μεγάλο αίσθημα ανακούφισης όταν κατεβαίνουν οι ρόδες... Πλησιάζεις προς το έδαφος... Σωστά, συντρόφισσα;

ΘΕΑΤΗΣ Χ: Είσαι ένα μαλακισμένο...

Λ: *(Την κόβει μιλώντας με μεγάλη ένταση.)* Είναι ρόδες από καουτσούκ... Χωρίς αυτές τις ρόδες πάπαλα η προσγείωση του γαμημένου αεροπλάνου σου...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: *(Πολύ εκνευρισμένη.)* Άντε, γαμήσου...

Λ: *(Σταματάει για μια στιγμή και συνεχίζει με κανονική φωνή.)* Δεν μου λες, συντρόφισσα, δεν βλέπεις το ιστορικό βάθος των γεγονότων; Τόσο ωραία μας το εξήγησε ο Φωστήρας το ιστορικό βάθος... Δεν νιώθεις πως αν δεν ήταν τα κομμένα μαύρα χέρια των μαύρων Κονγκολέζων το αεροπλάνο σου θα συντριβόταν

κατά την προσγείωση – κι εσύ θα γινόσουν ένα όνομα σε μια λίστα τραγικών θυμάτων... Όμως τώρα ζεις... Ζεις και βασιλεύεις και βρίσκεσαι εδώ μαζί μας... Κι όλα αυτά γιατί κατέβηκαν οι καουτσουκιένες ρόδες...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Σηκώνεται όρθια, πάρα πολύ εκνευρισμένη.)* Άπαράτα μας, μαλάκα...

Λ: Τι έγινε συντρόφισσα; Σχεδιάζεις να μας φύγεις; Δεν είναι σωστό να φύγεις... Ούτε και ευγενικό... Εσύ μας διάλεξες τον Λεοπόλδο... Το αλαβάστρινο χέρι σου μας οδήγησε στα κομμένα μαύρα χέρια... Αν ήθελες κάτι διαφορετικό ας τραβούσες την κάρτα με τον Μαχάτμα Γκάντι... Θα κάνατε μια απεργία πείνας που θα ήταν όλη δική σας....

(Καθώς η Θεατής Χ βγαίνει στον διάδρομο για να φύγει, ο Λ της φράζει τον δρόμο.)

Λ: Κι ας πούμε πως δεν ήξερες για τους νεκρούς μαύρους Κονγκολέζους... Ας πούμε πως έπαιρνες το αεροπλάνο δίχως να ξέρεις πως οι καουτσουκιένες ρόδες του φτιάχτηκαν από είκοσι εκατομμύρια νεκρούς μαύρους... Τώρα που το έμαθες τι θα κάνεις; Θα ξανανεβείς σε αεροπλάνο... Ή σε αυτοκίνητο; Θα μάθεις στα παιδιά σου ποδήλατο; Ή πηγαίνεις παντού με τα πόδια;

ΘΕΑΤΗΣ Χ: *(Πολύ εκνευρισμένη.)* Άσε με να περάσω...

Λ: (Φράζοντάς την τον δρόμο.) Σε ρώτησα κάτι, συντρόφισσα, και περιμένω μια ειλικρινή απάντηση...

ΘΕΑΤΗΣ Χ: (Τον σπρώχνει ουρλιάζοντας.) **ΑΣΕ ΜΕ ΝΑ ΦΥΓΩ, ΠΑΛΙΟΜΑΛΑΚΑ...**

(Ο Λ βγάζει το πιστόλι του και πυροβολεί την Θεατής Χ στο κεφάλι. Η Θεατής Χ πέφτει αιμόφυρτη.

·
Ακούγεται ένα γυναικείο ουρλιαχτό από το κοινό.

Ο Λ γυρίζει απολογητικά προς το κοινό.)

Λ: Ήταν ανειλικρινής... Εγώ ήθελα να την οδηγήσω στην ειλικρίνεια αλλά αυτή δεν το ήθελε... (Ξεροβήχει.) Και σας το είπα από την πρώτη στιγμή... Η ανειλικρίνεια με βγάζει από τα ρούχα μου...

(Ακούγεται από το κοινό μια γυναικεία πολύ θυμωμένη φωνή: «'Αντε γαμήσου, μαλάκα...»)

Λ: (Πετιέται προς το κοινό κρατώντας το πιστόλι ψηλά.) Διαφωνεί κανείς; Είμαι ανοιχτός στην διαφωνία... Αρκεί να υπάρχει ειλικρίνεια, βέβαια... Πείτε μου... Πρέπει να μου λέτε τη σκέψη σας... Από τα λόγια σας μπορώ να γίνω καλύτερος...

(Μένει ακίνητος και κοιτάζει το κοινό περιμένοντας.)

Λ: Ας πούμε, μπορείτε να μου πείτε πως οι θάνατοι των μαύρων Κονγκολέζων είναι στο πρόγραμμα... Σαν φύρα, ας πούμε... Σαν το αλεύρι που μένει στην εφημερίδα αφού αλευρώσεις τα ψάρια... Η ανθρωπότητα δεν μπορεί να πάψει να αλευρώνει τα ψάρια επειδή υπάρχει φύρα στο αλεύρι... *(Ενθουσιασμένος από την φράση του.)* Γουάου... Αυτό είναι πολύ καλό για να το έχω πει εγώ... Λογικά θα το έχει πει ο Σαίξπηρ... Ναι, μπορείτε να το βάλετε στο τραπέζι αυτό... Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι γεμάτη από κομμένα χέρια και κομμένα κεφάλια... Και με αίμα ανθρώπων που στον συγκεκριμένο χρόνο έπρεπε να πεθάνουν για να προχωρήσουν τα πράγματα... Η βία είναι η μαμή της Ιστορίας... Ο Μαρξ δεν το είπε αυτό; Ή μήπως κι αυτό το έχει πει ο Σαίξπηρ... Και το δέντρο της ελευθερίας ποτίζεται με αίμα... Αυτό το έχει πει ο Τζέφερσον... Το ξέρω στα σίγουρα... Έγραφα και εργασία στο σχολείο για αυτή τη φράση... Αλλά και ο Σαίξπηρ θα μπορούσε να το είχε πει...

(Κοιτάζει μέσα στην κάννη του πιστολιού του.)

Λ: Ή πάλι μπορείτε να μου πείτε πως ο ιστορικός χρόνος έχει ιαματική λειτουργία... Πως ναι μεν οι Πυραμίδες έγιναν πάνω σε πτώματα σκλάβων αλλά αυτό έγινε πριν από τεσεράμισι χιλιάδες χρόνια... Είναι πολύς καιρός – για σκεφτείτε το... Τόσος που θεραπεύει την ενοχή ενός ερωτευμένου ζευγαριού που βγάζει μια σέλφι στις Πυραμίδες... Ο χρόνος είναι γιατρός – αυτό στα σίγουρα το έχει πει ο Σαίξπηρ... Τα εγκλήματα έγιναν παλιά... Το ζευγαράκι της φωτογραφίας μας είναι δυο αθώα παιδιά που χαίρονται τον έρωτά τους... Ούτε για σκλάβους ξέρουν ούτε για τίποτε... Το μόνο που ξέρουν είναι πως οι Πυραμίδες είναι ένα

από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου... Και πως το Σινικό Τείχος είναι το μόνο ανθρώπινο μνημείο που φαίνεται από την Σελήνη...

(Κοιτάει το πιστόλι με δυσφορία και αμέσως το βάζει στην τσέπη του.)

Λ: Εξάλλου υπήρξαν πολλοί δολοφόνοι στην ιστορία του πολιτισμού... Αναρίθμητοι... Μα δεν μπόρεσαν να ακυρώσουν τον πολιτισμό... Ο πολιτισμός είναι σπουδαίο πράγμα... Και είναι πιο μεγάλο από τους δολοφόνους... Και φυσικά μπορούμε να τους καταδικάσουμε αυτούς τους φονιάδες – και μετά να συνεχίσουμε τον πολιτισμό... Πολιτισμός είναι ένα μικρό παιδί που μαθαίνει να κάνει ποδήλατο... Αν κάποιος έκοψε πριν από εκατό χρόνια μερικά εκατομμύρια μαύρα χέρια, δεν σημαίνει πως αυτό το μικρό παιδί χρωστάει τίποτε σε κανέναν... Είναι ένα παιδί και δεν μπορεί να φταίει – τελεία... Μπορούμε να καταγγείλουμε τους φονιάδες που σκότωσαν τους μαύρους και κατόπιν να συνεχίσουμε τον πολιτισμό... Εξάλλου εδώ και μερικές δεκαετίες, χρησιμοποιείται στις σαμπρέλες συνθετικό καουτσούκ... Σε τι μπορεί να μας φταίει το παιδί που μαθαίνει ποδήλατο στην διπλανή αυλή;

(Ο Λ, κρατώντας την κάρτα με τον Λεοπόλδο στο στήθος του, πηγαίνει προς τους θεατές. Πηγαίνει σε έναν-έναν από όσους κάθονται στην πρώτη σειρά.)

Ο ηθοποιός που παίζει τον Λ αυτοσχεδιάζει τις απαντήσεις του ανάλογα με τις απαντήσεις του κοινού.

Στον πρώτο θεατή. Μιλάει πολύ κοφτά.)

Λ: Πότε έκανες για πρώτη φορά ποδήλατο; **Ναι**, σε εσένα μιλάω, και δεν ρωτάω κάτι δύσκολο... Πότε έκανες για πρώτη φορά ποδήλατο; **Πέντε χρονών; Δέκα χρονών; Εκατόν δέκα χρονών; Πότε τέλος πάντων; Δεν θυμάσαι; Τι θα πει δεν θυμάσαι; Δεν μου φαίνεται κι πολύ ειλικρινές αυτό... Τέλος πάντων, ας πούμε πως το πίστεψα πως δεν θυμάσαι...**

(Στον/στην διπλανό/η θεατή.)

Λ: Εσύ; **Ελάτε, παιδιά, τώρα... Λίγο πιο ζωηρά... Δεν ρωτάω για την απόδειξη του φωτοηλεκτρικού φαινομένου... Για το πότε πρωτοανεβήκατε στο γαμημένο σας ποδήλατο ρωτάω... Πέντε χρονών; Οχτώ; Ας πούμε οχτώ... Πολύ ωραία...**

(Προς τον επόμενο θεατή.)

Λ: Εσύ; **Κι εσύ οχτώ; Εσύ δέκα; Δέκα, ωραία...**

(Προς τον επόμενο θεατή.)

Λ: **Κι εσύ; Οχτώ ή δέκα; Πώς το είπες; Τριών; Αυτά είναι, φίλε... Τριών ετών και ήσουν καβάλα...**

(Προς τον επόμενο θεατή.)

Λ: Κι εσύ στα τρία, αδελφέ; Στα πέντε, πότε; Στα εφτά-οχτώ; Εφτά-οχτώ...

(Ο Λ συνεχίζει αυτήν την κουβέντα αυτοσχεδιαστικά με όλους τους θεατές της πρώτης σειράς.

Όταν τελειώνει, στρέφεται προς το κοινό συνολικά.)

Λ: Σε κάθε περίπτωση, όλοι ήσασταν παιδιά όταν μάθατε ποδήλατο... Μικρά παιδιά...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Και εδώ που τα λέμε δεν έχει καμιά σημασία αν η σαμπρέλα εκείνου του πρώτου ποδηλάτου σας ήτανε λευκή ή μαύρη... Ή ροζ – για τα κοριτσίστικα ποδήλατα κυκλοφορούσανε ροζ σαμπρέλες... Εκείνο που έχει σημασία είναι πως ένα παιδί που μαθαίνει ποδήλατο είναι ο πολιτισμός...

(Ο Λ αγκαλιάζει την φωτογραφία του Λεοπόλδου που κρατάει τόσην ώρα, και αρχίζει να τραγουδάει και πάλι την άρια του Ναντίρ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers. // Ô, nuit enchanteresse, / Divin ravissement, / Ô, souvenir charmant, / Folle ivresse, doux rêve !

(Ο Α σταματάει. Γυρίζει προς το κοινό, κρατώντας πάντοτε την κάρτα με τον φωτογραφία του Λεοπόλδου Β')

Α: Αχ, αυτό είναι πολιτισμός... Να θυμάσαι τα παιδικά σου χρόνια και να τραγουδάς την άρια του Ναντίρ... Ναι, λοιπόν, μάθαμε ποδήλατο όταν είμασταν παιδιά – παιδιά αθώα και τριανταφυλλένια... Και αυτό ήταν μια πράξη πολιτισμού... Κι εμείς μεγαλώσαμε και βλαστήσαμε και ανθίσαμε μέσα στον πολιτισμό... Και τώρα κρατάμε στο χέρι μια φωτογραφία... Για την ακρίβεια, μια κάρτα με μια φωτογραφία... Και πρέπει να την φιλήσουμε... Χωρίς τον άντρα της φωτογραφίας ο πολιτισμός μας θα ήταν λειψός... Κολοβός, που λέμε... Του οφείλουμε αυτό που ζούμε...

(Κοιτάζει το κοινό με άδειο βλέμμα.)

Α: Αλλά εσείς δεν γουστάρετε να τον φιλήσετε... Το πιάνω στον αέρα αυτό, δεν γουστάρετε διόλου... Το βλέπω και στα μάτια σας... Θέλετε το ποδήλατο και την Άρια του Ναντίρ και τα αεροπλάνα που προσγειώνονται στις καουτσουκένιες ρόδες τους αλλά να φιλήσετε τον Λεοπόλδο δεν το θέλετε...

(Προς τον Θεατή Γ.)

Α: Τα λέω σωστά, Φωστήρα Β;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: Νομίζω πως τα λέτε σωστά...

Λ: (Σαρκαστικά.) Ε αφού το νομίζεις κι εσύ, πάει τέλειωσε... (Προς το κοινό.) Αλλά εμένα η κάρτα μου έχει μείνει στο χέρι... Και θαρρείς κάτι να περιμένει... Θέλει κανένας σας να την φιλήσει; Όποιος το θέλει να σηκώσει το χέρι... Αυτό είναι, λοιπόν... Δημοκρατία... Η δημοκρατία θα δώσει την πιο σωστή απάντηση... (Πιο δυνατά.) Υπάρχει, λοιπόν, κανένας που θέλει να φιλήσει τον Λεοπόλδο; Περιμένω να δω χέρια... Τα λευκά χέρια σας...

(Κοιτάζει προς το κοινό. Δεν σηκώνει το χέρι κανείς.)

Λ: Κανείς, λοιπόν; Κανείς, κανείς; Τίποτε; Καλά, ρε παιδιά, γιατί τότε με αφήσατε να την πυροβολήσω την συντρόφισσα; Έπρεπε να μου φωνάξετε, να μου πείτε να σταματήσω... Δεν ήσασταν ειλικρινείς, γαμώτο...

(Βγάζει πάλι το πιστόλι από την τσέπη του. Το κοιτάζει, σαν να σκέφτεται κάτι, κατόπιν το ξαναβάζει πάλι στην θέση του.)

Λ: Βέβαια, εδώ που τα λέμε, δεν προλαβαίνατε να πείτε και πολλά... Ήμουν κι εγώ γρήγορος σαν αστραπή... Άμα μυριστώ ανειλικρίνεια έτσι γίνομαι... Σαν τον Τζακ τον Γρηγορογαμιά... Ξέρετε το ανέκδοτο με τον Τζακ τον Γρηγορογαμιά; Αλήθεια δεν το ξέρετε; Είναι κάποιος τόσο γρήγορος στο πήδημα που πήδηξε το είδωλό του στον καθρέφτη....

(Ξεροβήχει.)

Λ: Σε κάθε περίπτωση, ό,τι έγινε, έγινε... Το είπαμε και πριν: δεν γίνεται να αλευρώσεις ψάρια, δίχως να έχεις φύρα στο αλεύρι... Και ναι, αυτό είναι στα σίγουρα Σαίξπηρ... Μόλις θυμήθηκα πως το έχω ακούσει σε παράσταση... Στην Έκτη Πράξη του Μακμπέθ... Και σας καταλαβαίνω που δεν θέλετε να φιλήσετε την φωτογραφία... Είναι λίγο βαρύ... Πολλά κομμένα μαύρα χέρια, ρε γαμώτο... Και επιπλέον, στον 21^ο αιώνα δεν γίνεται να φιλάμε εικόνες και φωτογραφίες... Όπως και να το κάνεις, είναι πασέ... Είμαστε χειραφετημένοι άνθρωποι πια...

(Μικρή σιωπή. Ο Λ κοιτάζει αινιγματικά. Κατόπιν κουνάει την κάρτα.)

Λ: Ωστόσο ετούτη εδώ η κάρτα, μας έχει μείνει στο χέρι... Τι θέλετε να την κάνουμε; Έχετε καμιά ιδέα;

(Σκύβει προς το μέρος των θεατών δήθεν εμπιστευτικά.)

Λ: Καταλαβαίνω τι θέλετε... Θέλετε να βάλω την φωτογραφία του Λεοπόλδου στον χαρτοφύλακα και να τραγουδήσουμε όλοι μαζί την Άρια του Ναντίρ... Και να συνεχίζουμε να μαθαίνουμε ποδήλατο στα μικρά παιδιά μας...

(Μικρή σιωπή.)

Λ: Και άμα είναι, κρατάμε κι ενός λεπτού σιγή... Δουλεύει πολύ η σιγή αυτή... Σαν να μας ξεπλένει από το αίμα...

(Χαμογελάει συνωμοτικά προς το κοινό.)

Λ: Ελάτε τώρα, αυτό δεν θέλετε; Να τελειώνουμε με τις παλιές φωτογραφίες, να πάμε παρακάτω...

(Μικρή σιωπή. Ο Λ συνεχίζει να χαμογελά αινιγματικά.)

Λ: Για να καλέσουμε την Δημοκρατία, λοιπόν... *(Με δυνατή επίσημη φωνή.)* Υπάρχει κανένας που να διαφωνεί να κρατήσουμε ενός λεπτού σιγή και να τελειώνουμε με τον μπινέ; Αν κανένας διαφωνεί να σηκώσει το χέρι του...

(Κανένας θεατής δεν σηκώνει το χέρι του.)

Λ: Είδατε που είμαι μάντης... Πάντοτε όλοι συμφωνούμε με την ενός λεπτού σιγή... Είναι μεγάλη επινόηση... Μεγαλοφυής....

(Τους κοιτάζει επίμονα. Κολλάει απέναντι τους με αινιγματικό χαμόγελο. Κατόπιν ακίνητος με την γλώσσα του κάνει ένα αρνητικό τσουικ.)

Κατόπιν αρχίζει να μιλάει με ήρεμη φωνή και χαμογελώντας. Για κάποιον λόγο ωστόσο το χαμόγελό του μοιάζει εφιαλτικό.)

Λ: Τελικά είσαστε καλά κτήνη κι εσείς... Καλοντυμένοι, εκλεπτυσμένοι, ντελικάτοι – αλλά στο βάθος κτήνη... Κόπηκαν ένα εκατομμύριο χέρια και εσείς θέλετε να το ξεμπερδέψετε με ένα λεπτό; Πέθαναν είκοσι εκατομμύρια άνθρωποι και εσείς θα διαθέσετε μονάχα ένα γαμημένο λεπτό; Σταμάτησαν να χτυπάνε

είκοσι εκατομμύρια καρδιές και εσείς θα χάσετε ένα λεπτό; Σαράντα εκατομμύρια μάτια έπαψαν να βλέπουν, σαράντα εκατομμύρια αφτιά έπαψαν να ακούνε κι εσείς ... ένα λεπτό; Μήπως είναι πολύ αυτό το λεπτό σας για μια τέτοια ντούμπα πτωμάτων; Μήπως πρέπει να το κάνουμε μισό λεπτό; Μην χάσετε κι ένα ολόκληρο λεπτό...

(Ο Α βγάζει το πιστόλι. Αρχίζει το περνάει μπροστά από τα πρόσωπά των θεατών. Σταδιακά η φωνή του δυναμώνει)

Α: Μήπως πρέπει να το κάνουμε δέκα δευτερόλεπτα σιγής; Ή και πέντε; Μια χαρά είναι τα πέντε δευτερόλεπτα... Δεν είναι;

(Ουρλιάζοντας – ενώ κολλάει το πιστόλι στο κεφάλι του θεατή Γ.)

Α: Ή ΜΗΠΩΣ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ ΕΝΑ ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΟ;

(Χαμηλώνει πάλι την φωνή του. Ωστόσο ακούγεται όλο και πιο εφιαλτικός.)

Α: Λένε πως ένα δευτερόλεπτο είναι υπεραρκετό για να δεις ολόκληρη την ζωή σου να περνάει μπροστά από τα μάτια σου... Ιδίως αν πέφτεις από την ταράτσα ενός ουρανοξύστη... Τι λες, Φωστήρα Β;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Έντρομος, σχεδόν κλαίγοντας, ενώ έχει μαζευτεί σαν σκαντζόχοιρος.)* Μα αφού το είπατε εσείς...

Λ: *(Σηκώνοντας το πιστόλι.)* Εγώ; Τι είπα εγώ;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Μιξοκλαίγοντας.)* Αυτό για την ενός λεπτού στιγμή...

Λ: Εγώ; Δηλαδή φταίω εγώ που το πρότεινα, αυτό μου λες; Δεν φταις εσύ που συμφώνησες; Εσύ κάνεις πάντοτε αυτό που σου προτείνουν; Κι αν σου έλεγα να κόψεις το αρχίδια σου, θα τα έκοβες; *(Βγάζει από την τσέπη του ένα κλαδευτήρι.)* Εμπρός λοιπόν βγάλ' τα και κόψ' τα, στο λέω εγώ...

(Ο Θεατής Γ μένει ακίνητος. Ο Λ επαναλαμβάνει ενώ του ξανακολλάει το πιστόλι στο κεφάλι.)

Λ: Πάρε το κλαδευτήρι, γαμώ τον Θεό σου...

(Ο Θεατής Γ έντρομος παίρνει το κλαδευτήρι.)

Λ: Άνοιξε το, κατέβασε τα βρακιά σου και κόψε τ' αρχίδια σου...

(Ο Θεατής Γ παραμένει ακίνητος κλαίγοντας με το κλαδευτήρι στο χέρι.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει, κόψε το ένα από τα δύο... Μπορείς να κάνεις την δουλειά και με ένα αρχίδι, είναι ιατρικά τσεκαρισμένο... Επομένως μπορούμε να πούμε πως είμαι εξαιρετικά γενναιόδωρος... Τι σου ζητάω; Ένα άχρηστο αρχίδι... Μονάχα ένα.... Τι ψυχή έχει ένα αρχίδι;

(Σαν να σκέφτεται κάτι.)

Λ: Νομίζω πως ο Σαίξπηρ έχει έναν μονόλογο για την ψυχή του αρχιδιού...

(Ο Θεατής Γ παραμένει ακίνητος.)

Λ: Έλα, Φωστήρα Δύο... Ένα αρχίδι σου είπαμε να κόψεις... Δεν σου είπαμε να κόψεις και τον πούτσο σου που είναι μονάκριβος...

(Ο Θεατής Γ παραμένει ακίνητος.)

Λ: Ή εν πάση περιπτώσει, αν θέλεις, κόψε και τον πούτσο σου... Έτσι θα δείξεις την αληθινή σου οδύνη για τα κομμένα μαύρα χέρια των μαύρων Κογκολέζων... Πόσο χρήσιμος μπορεί να είναι ένας πούτσος αν είναι να ξεπλύνεις τις τύψεις σου για τόσα εκατομμύρια μαύρα χέρια...

(Κάποιος γελάει από το κοινό. Ο Λ στρέφεται προς το κοινό με το πιστόλι.)

Λ: Μήπως κάποιος θέλει να πάρει την θέση του Φωστήρα Δύο; Γιατί εδώ που τα λέμε δεν είναι και πολύ fair να φορτώσουμε στον Φωστηράκο Δύο όλες τις αμαρτίες του κόσμου κι εσείς να την βγάλετε κοιτώντας...

(Κοιτάει το κοινό. Παγερή σιωπή. Σαν να σκέφτεται κάτι.)

Λ: *(Προς το κοινό, με έντονο θεατρικό στόμφο.)* Γενιές φαρμακερών φιδιών, έχιδνες που θανατώνουν την μάνα τους στο πρώτο γάλα – τέρατα που αναδύθηκαν από έντερα του διαβόλου και ραντίζουν τον κόσμο με σιχαμερή βρωμιά... *(Με κανονική φωνή.)* Ναι, είναι Σαίξπηρ... Εσείς είστε αρχιδάκια... Κανονικά έπρεπε να σας πυροβολήσω όλους, τον έναν μετά τον άλλον... Βάζω έναν συνάνθρωπό σας να κόψει το αρχίδι του και δεν βγάζετε κιχ... *(Με μεγάλη ένταση.)* Μπροστά σας, γαμημένοι καουτσουκάνθρωποι... *(Ουρλιάζει.)* ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ... *(Με κανονική φωνή.)* Αλλά εσάς δεν σας πειράζει να κοπεί ένα ξένο αρχίδι – όπως δεν σας πείραξε που κόπηκαν μερικά εκατομμύρια μαύρα χέρια... Η συνείδησή μας είναι καουτσουκένια και απορροφάει τον κάθε κραδασμό...

(Μένει ακίνητος κοιτώντας πολύ έντονα το κοινό.)

Λ: Εδώ που τα λέμε δεν είναι άσχημη ιδέα... Να κάνουμε κάτι και να ξεπλύνουμε τις τύψεις μας... Να κάνουμε κάτι όλοι μαζί... Και να ξεπλυθούμε όλοι μαζί... Να φέρουμε σε τούτη την αίθουσα, έστω και συμβολικά, την Δικαιοσύνη... Δεν είναι σωστό να την σκεφτόμαστε κι αυτήν την έρμη την Δικαιοσύνη; Είναι μεγάλη κατάκτηση του πολιτισμού η Δικαιοσύνη...

(Σηκώνει το κλαδευτήρι και το ανοιγοκλείνει δυο φορές.)

Λ: Γιατί, κοπελιές και παλικάρια, πρέπει να πληρωθεί ένα τίμημα για τον Λεοπόλδο τον Βήτα σας... Ελπίζω να το καταλαβαίνετε αυτό... Τόσο καουτσούκ έχετε καταναλώσει στη ζωή σας... Και για να υπάρξει η ζωή σας, επίσης καταναλώθηκε καουτσούκ από τους παππούδες των παππούδων σας... Άρα πρέπει να πληρωθεί ένα τίμημα (Γυρίζει αιφνιδιαστικά προς μία θεατή της τέταρτης σειράς.) – συμφωνείτε; Ναι, ναι, εσείς στην τέταρτη σειρά...

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: (Δυσανασχετώντας.) Ας πούμε, πως συμφωνώ...

Λ: «Ας πούμε πως συμφωνώ...» Κλασική περίπτωση ανειλικρίνειας... Έχετε κάτι άλλο στο μυαλό σας και το κρύβετε πίσω από την μπλαζεδιάρική απάντησή σας... Αλλά ... ξέρετε ... η ειλικρίνεια είναι σπουδαίο πράγμα εδώ μέσα... (Πηγαίνει προς το μέρος της ΣΤ.) Είστε σίγουρη πως συμφωνείτε;

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: (Σκυθρωπή.) Ναι, είμαι σίγουρη...

Λ: Ας πούμε πως πείθομαι... Δεν είμαι σίγουρος όμως... να ξέρετε πως σας έχω στο νου μου... (Δείχνει με τα δυο δάχτυλά του τα μάτια του κι έπειτα την Θεατή ΣΤ.) Σας βλέπω, που λέμε...

(Γυρίζει και πάλι προς το κοινό.)

Λ: Θέλω να σκεφτείτε, λοιπόν... Να σκεφτείτε κάτι δίκαιο... Και κάτι που θα το κάνουμε όλοι μαζί...

(Κοιτάζει και πάλι πονηρά.)

Λ: Ακόμη καλύτερα: θέλετε να σκίσουμε αυτή τη φωτογραφία...
Θέλετε να την σκίσουμε και να την κατουρήσουμε αυτήν την φωτογραφία... Να βγάλω την μικρή φωλίτσα μου και να την κατουρήσω εγώ τραγουδώντας την Άρια του Ναντίρ... Αυτό θέλετε... Θα με χειροκροτήσετε ενθουσιασμένοι... Κατόπιν θα πάτε στο πάρκινγκ όπου έχετε παρκάρει το αυτοκίνητό σας... Το αυτοκίνητο με τα καουτσουκένιες ρόδες... Αλλά... Αλλά...

(Κοιτάζει το κοινό, αυτή τη φορά αινιγματικά.)

Λ: Αλλά είναι πολύ εύκολο.... Απελπιστικά εύκολο... Και ξέρετε κάτι; Οι εύκολοι μονόλογοι ξεχνιούνται γρήγορα... Ο κόσμος χειροκροτάει πολύ αλλά μετά τους ξεχνάει... Ένας Leopold ... (Ο ηθοποιός λέει το αληθινό όνομά του.) θα γυρέψει κάτι πιο δύσκολο... Κάτι πιο σύνθετο, τέλος πάντων...

(Ξανασηκώνει το κλαδευτήρι και το ανοιγοκλείνει και πάλι δυο φορές.)

Λ: Σκεφτείτε λοιπόν... Εγώ θα σας προσφέρω λίγο πολιτισμό ενώ θα σιέφτεστε...

(Ο Λ αρχίζει να τραγουδάει και πάλι την άρια του Ναντίρ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers. // Ô, nuit enchanteresse, / Divin ravissement, / Ô,

souvenir charmant, / Folle ivresse, doux
rêve !

(Ενώ ο Α τραγουδάει, σηκώνει το χέρι του έχοντα ανοιχτά τα πέντε δάχτυλα στραμμένα προς το εαυτό του. Με μια κίνηση τον δαχτύλων του κλείνει διαδοχικά σε γροθιά τον αντίχειρα, τον δείκτη, τον μέσο, τον παράμεσο – και αφήνει τεντωμένο μόνον τον μικρό. Ενώ τελειώνει το τραγούδι, το κοιτάει. Κατόπιν το δείχνει προς το κοινό.)

Α: Ξέρετε τι είναι αυτό;

(Προς τον Θεατή Γ.)

Α: Πες το μου, Φωστήρα Β... Μονάχα πρόσεξε να είσαι ειλικρινής...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: *(Πάρα πολύ ταραγμένος.)* Το μικρό δάχτυλο του χεριού σας...

Α: Ποιανού χεριού, μεγαλοφυΐα;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: Του ... αριστερού χεριού...

Α: Τι να λέμε τώρα... Είσαι πραγματικά αλάνθαστος...

(Δείχνοντας το μικρό δάχτυλό του προς το κοινό.)

Α: Μπορούμε να κόψουμε αυτό το μικρό δάχτυλο... Ναι, αυτό το μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού... Τι δεν καταλαβαίνετε;

Είναι ένα άχρηστο δάχτυλο... Δεν χρησιμεύει σε τίποτε... Είναι εξακριβωμένο αυτό από μελέτες... Να σκεφτείτε λένε πως σε πεντακόσια χρόνια θα έχουν εξαφανιστεί τα μικρά δάχτυλα από το ανθρώπινο είδος... Όπως εξαφανίστηκε και η ουρά...

(Με το δεξί του χέρι κουνάει το μικρό του δαχτυλάκι του αριστερού πίσω προς.)

Λ: Κι εμείς θα κόψουμε το δάχτυλο του αριστερού σας χεριού... Το άχρηστο δάχτυλο του βοηθητικού χεριού... Και στους αριστερόχειρες θα κόψουμε το μικρό δάχτυλο του δεξιού... Θα έχουμε μια δεοντολογία...

(Στο πρόσωπό του απλώνεται μια έκφραση βαθιάς ικανοποίησης.)

Λ: Αυτό είναι, λοιπόν... Θα σας κόψω το μικρό δάχτυλο του χεριού σας... Το μικρό σας δαχτυλάκι... Τι αξία έχει το μικρό σας δαχτυλάκι μπροστά στη δικαιοσύνη; Εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν για το καουτσούκ σας κι εσείς δεν θα χαλαλίσετε το γαμημένο σας δαχτυλάκι; Σιγά τον πόνο... Τίποτε δεν είναι... Οι Ιάπωνες το κάνουν συνέχεια... Ψωμοτύρι το έχουν... Όποτε πλήττουν, χραααπ, παίρνουν ένα κλαδευτήρι και κόβουνε το μικρό τους δάχτυλο... Έχουν τεράστιο πολιτισμό οι Ιάπωνες...

(Σαν να ακούει κάτι από το κοινό.)

Λ: Έχετε κανένα πρόβλημα με τον ιαπωνικό πολιτισμό;

(Απλώνεται σιωπή στο κοινό.)

Λ: Και σκεφτείτε πως όλο αυτό είναι μονάχα ένας συμβολισμός... Κανονικά θα έπρεπε να σας κόψω το δεξί χέρι από τον καρπό... Έτσι θα ξοφλούσατε το καουτσούκ σας... Κι εγώ τι κάνω; Κάνω μια διαφωτιστική αφαίρεση: θα σας κόψω μόνο το μικρό σας αριστερό δαχτυλάκι... Το μικρό σας γαμημένο αριστερό δαχτυλάκι... Το άχρηστο των αχρήστων...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Ελάτε τώρα, μην το σκέφτεστε... Είναι μια εκπληκτική ιδέα... Δίχως κόστος θα κάνουμε κάτι αληθινά σημαντικό... Θα δώσουμε μια σάρκινη απάντηση στα εκατομμύρια μαύρα χέρια που κόπηκαν για το καουτσούκ μας... Και θα δείξουμε πως ξέρουμε από ιστορικό βάθος... Και από Διαφωτισμό... Και από πολιτισμό...

(Σταματάει για λίγες στιγμές κοιτώντας το κοινό.)

Λ: Από όσο βλέπω αποφασίσατε.. Δεν αντιδρά κανείς, άρα συμφωνείτε... Αν δεν συμφωνούσατε θα είχατε διαμαρτυρηθεί... Κι είμαι στ' αλήθεια συγκινημένος για τούτη την ομοφωνία σας

(Φιλάει το κλαδευτήρι του.)

Λ: Ξέρετε τι έχει πει ο Σαίξπηρ; Ένα ταξίδι χιλιομέτρων ξεκίνησε από ένα βήμα... Ή μπορεί να μην το είπε ο Σαίξπηρ – να το είπε ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ... Στην τελική, δεν έχει

σημασία ποιος το είπε.. Το σημαντικό είναι πως μπορούμε να ξεκινήσουμε απόψε, από ετούτη την αίθουσα αυτό το ταξίδι... Η αφετηρία μας ήταν μια συγκυρία: το αλαβάστρινο λευκό χέρι της ανειλικρινούς συντρόφισσας τράβηξε την κάρτα του Λεοπόλδου... Μα τώρα είναι η ευκαιρία να κάνουμε κάτι καλό από αυτό... Και η απόφαση θα είναι δικιά μας... θα κάνουμε την μόνη επανάσταση που μπορεί να κρατήσει για πάντα: την Επανάσταση της Δικαιοσύνης... Σε έναν κόσμο που φτιάχτηκε πάνω στα κομμένα μαύρα χέρια θα κάνουμε την επανάσταση των Κομμένων Λευκών Μικρών Δαχτύλων του Αριστερού Χεριού...

(Κοιτάζει πίσω και πέρα από τους θεατές με οραματικό χαμόγελο.)

Λ: Για φανταστείτε το... Θα ανατείλει ένας κόσμος ανθρώπων με εννιά δάχτυλα – ένας κόσμος ανθρώπων που αυτοθέλητα έκοψαν το δάχτυλό τους... Θα είναι γυναίκες, άντρες και παιδιά, θα είναι σεβάσμιοι γέροντες και τρελαμένοι έφηβοι, να είναι πιστοί θρησκευόμενοι και θα είναι και άθεοι, φρικιά και κουστουμαρισμένοι γιάπηδες, ροιάδες και φανατικοί της κλασικής μουσικής... Και θα τους ενώνει η Δικαιοσύνη: θα ξέρουν πως ξέπλυναν μια μεγάλη ντροπή των προγόνων τους... Πως είχαν την τόλμη να αντιγυρίσουν στην Δικαιοσύνη κάτι από την μαύρη σάρκα των αθών που πετσόκοψαν οι πρόγονοί τους.... Μόνο με σάρκα μπορεί να μετρηθεί η Δικαιοσύνη... Ο Σαίξπηρ το λέει αυτό... Κι έτσι, έναν αιώνα μετά τα κομμένα μαύρα δεξιά χέρια θα βρουν μια συμβολική δικαίωση στα κομμένα λευκά αριστερά μικρά δάχτυλα... Θα είναι μια καινούρια ανθρωπότητα – μια ανθρωπότητα των εννιά δαχτύλων...

(Ο Λ δακρύζει συγκινημένος.)

Λ: Και θα είναι μια ωραία ανθρωπότητα... Θα έχει ένα δάχτυλο λιγότερο –ένα άχρηστο αριστερό μικρό δάχτυλο– μα θα ευωδιάζει Δικαιοσύνη... Και δια της Δικαιοσύνης αλληλεγγύη... Και διά της αλληλεγγύης αγάπη... Η αγάπη μπορεί να ξεπεράσει τον θάνατό μας... Η αγάπη μπορεί να ανθίσει ακόμη και τα καρβουνισμένα ξύλα... Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει... Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπη δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζων... Δίχως ετούτη την αγάπη ο Σαίξπηρ δεν θα έγραφε ούτε μια λέξη...

(Γυρίζει προς το κοινό δείχνοντας το μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού.)

Λ: Ένα μικρό δάχτυλο θα γίνει μια από τις πιο μεγάλες ώρες της ανθρωπότητας...

(Ο Λ συνεπαρμένος αρχίζει να τραγουδάει και πάλι την άρια του Ναντίρ.)

Λ: Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers, / Sa voix tendre et sonore / Comme un chant de ramiers.

(Παίρνει ανάσα. Σηκώνει το κλαδευτήρι.)

Λ: Δεν θα ζητήσω εθελοντές... Δεν είναι σωστό να ζητήσω εθελοντές... Αν ζητήσω να σηκωθούν χέρια, μπορεί κάποιος να καθυστερήσει να το σηκώσει και να το έχει κρίμα στη συνείδηση του όλη του την ζωή... Και μετά να το σιέφτεται συνέχεια: «Ήμουν εκεί όταν η ανθρωπότητα χάραζε την καινούρια περπατησιά της, κι εγώ καθυστέρησα να σηκώσω το χέρι...» Όχι, δεν μπορώ να σας το κάνω αυτό...

(Παίρνει ανάσα.)

Λ: Θα σας καλέσω εγώ με την σειρά... Θα πάρω εγώ αυτή την ευθύνη... Έλα, λοιπόν, Φωστήρα, να ξεκινήσεις το μέλλον... Σε σένα μιλάω, Φωστήρα Ένα... Θα έχεις την τιμή να ξεκινήσεις το μέλλον...

Θεατής Ε: *(Χαμογελώντας αμήχανα.)* Γιατί εγώ;

Λ: Γιατί ήξερες το καουτσούκ... Και γιατί ήξερες και το ιστορικό βάθος... Κατά κάποιο τρόπο είσαι ο αριστούχος της τάξης – μοιραία θα γίνεις και σημαιοφόρος...

(Ο Θεατής Ε παραμένει ακίνητος και αμήχανος.)

Ο Λ τον πλησιάζει.)

Λ: Μην το αργείς, Φωστήρα... Θέλει να αρχίσει κάποιος που δεν θα διστάσει λεπτό... Μην μου το αργείς... Πρέπει να δώσεις το παράδειγμα... Τι σκατά Φωστήρας είσαι, αν δεν το κάνεις;

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Γιατί δεν δίνετε το παράδειγμα εσείς;

Λ: Εγώ; Σκέφτομαι να κόψω το δάχτυλό μου τελευταίος... Και πάλι το κάνω για σας... Δεν θέλω να σας στερήσω σε κανέναν σας την θέση του στην Ιστορία...

ΘΕΑΤΗΣ Ε: Δεν πειράζει, εγώ σας την παραχωρώ...

(Ξαφνικά ο Λ βγάζει το πιστόλι και τον πυροβολεί εξ επαφής στο κεφάλι.)

Λ: Ήταν Φωστήρας, αλλά ήταν ανειλικρινής... Φοβόταν για το μικρό δαχτυλάκι του και δεν το έλεγε... Του το είχα πει από την αρχή πως το έχω στο μικροσκόπιο και τον βλέπω... Και στην τελική, δεν ήταν και τόσο έξυπνος... Δεν τα ζύγισε τα πράγματα σωστά.... Θα ήταν ένας εννιαδάχτυλος Φωστήρας... Μπορεί κάποτε να έπαιρνε και Νόμπελ... Ενώ τώρα είναι ένα πτώμα με δέκα άχρηστα δάχτυλα...

(Με καινούριο νεύρο και ρυθμό.)

Λ: Σε κάθε περίπτωση ένα ανειλικρινές πτώμα δεν θα χαλάσει το ταξίδι μας προς την ανθρωπότητα της Δικαιοσύνης... Κι ούτε θα μας λείψει ο Φωστήρας – έχουμε τον Φωστήρα Δύο που εδώ – που τα λέμε είναι πολύ έξυπνότερος από τον Ένα...

(Προς τον Θεατή Γ.)

Λ: Έτσι δεν είναι, αστέρι μου;

Θεατής Γ: (*Έντρομος, σχεδόν ψιθυριστά.*) Έτσι εί-ναι...

Λ: (*Φωνάζοντας.*) ΔΕΝ ΣΕ ΑΚΟΥΩ, ΗΛΙΕ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: (*Ουρλιάζοντας έντρομος.*) ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ...

Λ: ΣΗΚΩ, ΛΟΙΠΟΝ, ΝΑ ΦΩΤΙΣΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

ΘΕΑΤΗΣ Γ: (*Σχεδόν με λυγμό.*) Ε-γώ;

Λ: (*Κολλώντας το πιστόλι στο κεφάλι του Θεατή Γ.*) Βλέπεις κανέναν άλλο Ήλιο της Σοφίας μέσα στην αίθουσα;

ΘΕΑΤΗΣ Γ: (*Μιξοκλαίγοντας.*) Δεν ξέ-ρω ποιοι εί-ναι με-σα στην αί-θου-σα... Μπο-ρεί και να υ-πάρ-χει κά-ποιος...

Λ: Πίστεψέ με, σαν κι εσένα δεν υπάρχει κανένας... Τέτοια κομμάτια βγαίνουνε κάθε εκατό χρόνια... Εκτός βέβαια ... (*Του πιέζει το κεφάλι με την κάννη του πιστολιού.*) ... αν θέλεις να προσχωρήσεις στην ανειλικρίνεια...

(*Ο Θεατής Γ σηκώνεται τρέμοντας από την θέση του και πηγαίνει στην πλατεία υπό την απειλή του όπλου του Λ στο κεφάλι του.*)

Λ: Είναι μεγάλη τιμή αυτό για σένα, Φωστήρα Δύο... Κάποτε θα σε μνημονεύουν για αυτό... Οι επόμενες γενιές θα έχουν να λένε για σένα.... Για φαντάσου: θα γυριστούν ταινίες και ο πρωταγωνιστής θα υποδύεται εσένα... Τίτλος: «Ο Φωστήρας της Δικαιοσύνης»... Ή: «Το μικρό δάχτυλο του Φωστήρα»... Ή κάτι τέτοιο...

(Καθώς ο Λ και ο Θεατής Γ έχουνε φτάσει στη σκηνή, ο Λ βάζει το πιστόλι στη τσέπη του, πιάνει το κλαδευτήρι με το δεξί και παίρνει το αριστερό χέρι του Θεατή Γ ξεχωρίζοντας το μικρό δάχτυλο.)

Θεατής Γ: *(Κλαίγοντας.)* Σας παρακαλώ...

Λ: Μην παρακαλάς... Δεν είναι τίποτε... Ένα τοσουδούλι άχρηστο δαχτυλάκι είναι... Σκέτη φύρα, σου λέω... Αν δεν κουνηθείς, δεν θα πονέσεις καθόλου... Θα νιώσεις κάτι σαν ένα ξαφνικό δροσερό χάδι... Αυτό θα είναι όλο... Έχουν γραφτεί μελέτες επί του θέματος... Είσαι δεξιόχειρας, σωστά;

(Του δίνει ένα χαρτομάντηλο.)

Λ: Μονάχα όταν κοπεί το δαχτυλάκι, θα το πατήσεις δυνατά το κομμένο χέρι για να σταματήσεις την αιμορραγία... Εντάξει; Μην ξεχάσεις να το πατήσεις...

(Ο Θεατής Γ παίρνει το χαρτομάντηλο. Είναι κίτρινος σαν το κερί και το πρόσωπό του έχει σχηματίσει σε μια γκριμάτσα μουγγού λυγμού. Μοιάζει ναρκωμένος από τον φόβο.)

Ο Λ παίρνει το μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού του Θεατή Γ και το βάζει ανάμεσα στις δυο λάμες.)

Λ: Ένα μικρό δάχτυλο για σένα, ένα μεγάλο βήμα για την ανθρωπότητα...

(Ο Λ με μια αποφασιστική κίνηση κλείνει το κλαδευτήρι. Ο Θεατής Γ ουρλιάζει απόκοσμα. Ακούγονται κάποιες γυναικείες κραυγές φόβου από το κοινό.)

ΘΕΑΤΗΣ Γ: ΙΙΙΑΑΑΑΑΑΑΑ...

(Ο Θεατής Γ σωριάζεται κάτω και κουλουριάζεται καταγής κλαίγοντας και βογκώντας βουβά.)

Λ: (Με ένταση.) Ε, κουνήθηκες... Σου είπα να μην κουνηθείς και κουνήθηκες... (Με χαμηλότερη ένταση.) Αν δεν είχες κουνηθεί δεν θα είχες καταλάβει τίποτε... Ενώ τώρα πόνεσες...

(Δείχνει στο κοινό ένα κομμένο ματωμένο δάχτυλο.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει, η δουλειά σου έγινε... Είσαι ο Φωστήρας της Δικαιοσύνης... Ο πόνος θα περάσει... Πάντοτε περνάει ο πόνος... Και το ταξίδι των χιλιομέτρων ξεκίνησε... (Κοιτάζει τον Θεατή Γ που σέρνεται προς την άκρη της σκηνής.) Μονάχα πρόσεχε, Φωστήρα, να πατάς το χαρτομάντηλο για την αιμορραγία... Να πατάς δυνατά, μην χαλαρώνεις... Και τώρα...

(Κοιτάζει προς το κοινό.) ... τώρα πρέπει να γίνει το δεύτερο βήμα...

(Κοιτάζει για αρκετά δευτερόλεπτα το κοινό σιωπηλός.)

Λ: Μήπως να ζητήσω τώρα κάποιον εθελοντή; Ή μάλλον όχι... Μάλλον είναι νωρίς ακόμη... Ακόμη η Δικαιοσύνη δεν έχει απλώσει για καλά μες στο μυαλό σας... Αλλά μέχρι να φύγουμε, θα έχει απλώσει... Είναι σίγουρο...

(Βάζει το κομμένο δάχτυλο στη θέση του και στρέφεται προς τον Θεατή Β.)

Λ: Πώς το βλέπεις, καρντάσι; Δεν είναι η ώρα για ένα ειλικρινές βήμα;

ΘΕΑΤΗΣ Β: *(Μιξοκλαίγοντας, τρέμοντας από τον φόβο.)* Θα προτιμούσα λίγο υστερότερα...

Λ: «Υστερότερα»; Γιατί υστερότερα;

ΘΕΑΤΗΣ Β: Φοβάμαι πως θα κουνηθώ...

Λ: Νάτος ο ειλικρινής άνθρωπος... Φοβάται πως θα κουνηθεί... Κάτσε, άνθρωπέ μου, να συγκεντρωθείς... Όπως κάνουν οι Ιάπωνες...

(Γυρίζει προς το κοινό.)

Λ: Το πρόβλημα είναι να βρω κάποιον που να είναι ήδη συγκεντρωμένος...

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Με δυνατή φωνή σηκώνοντας το χέρι.)* Εγώ...

Λ: *(Τινάζεται με έκραση, ψάχνει αυτόν που μίλησε στο κοινό.)* Εσύ; Ποιος είσαι εσύ; Δεν σε βλέπω...

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Σηκώνεται όρθιος, σηκώνει τα χέρια. Μιλάει ειρωνικά, με προφανή διάθεση υπονόμησης της διαδικασίας.)* Εδώ είμαι... Γένια, κίτρινη μπλούζα...

Λ: Α, να 'σαι, λοιπόν... Για έλα κάτω εσύ, Γένια-Κίτρινη Μπλούζα... Για έλα να σε δούμε... *(Ανοιγοκλείνει επιδεικτικά το κλαδευτήρι.)* Επιτέλους βρέθηκε ένας άνθρωπος έτοιμος για την Δικαιοσύνη... Για να σας βλέπω να χειροκροτάτε...

(Οι θεατές χειροκροτούν. Ο Θεατής Η κατεβαίνει στη σκηνή γελώντας – ενώ σχηματίζει με τα δάχτυλα το σήμα της νίκης.)

Λ: Καλησπέρα κι από κοντά...

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Ξεκαρδισμένος στα γέλια.)* Καλησπέρα...

Λ: *(Γελάει κι αυτός.)* Σε βλέπω σε καλή διάθεση...

ΘΕΑΤΗΣ Η: Είμαι...

Λ: Γιατί είσαι;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Γιατί έτσι...

(Ο Λ καρφώνει τα μάτια του και τον κοιτάει.)

Λ: Δεν μου λες, είσαι μάγκας εσύ;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Λέω να είμαι...

Λ: Και πιστεύεις πως δεν θα σου κόψω το δάχτυλο...

ΘΕΑΤΗΣ Η: Πιστεύω πως ό,τι κάνεις εδώ πέρα είναι στημένο... Όχι, δεν θα κόψεις τίποτε...

Λ: Και όλα αυτά που λέω για την Δικαιοσύνη τι είναι; Παπάρια μέντολες;

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Με καγχασμό.)* Φυσικά...

Λ: Α, «φυσικά»...

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Τρολάροντας.)* Ναι, φυσικά...

Λ: *(Δείχνοντας τον Θεατή Γ.)* Κι αυτός εδώ; Είναι ηθοποιός;

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Πολύ κοφτά.)* Ναι, φυσικά... Και μάλιστα ηθοποιός του κώλου...

(Ο διάλογος του Λ και του Θεατή Η εξελίσσεται όλο και πιο κοφτός και επιθετικός.)

Λ: Και τα πτώματα; Ηθοποιοί κι αυτοί;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Ναι, φυσικά...

Λ: Του κώλου;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Φυσικά και του κώλου

Λ: Κι εσύ δεν είσαι;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Τι να είμαι;

Λ: Ηθοποιός του κώλου...

ΘΕΑΤΗΣ Η: Φυσικά και δεν είμαι...

Λ: Και το αίμα; Ψεύτικο;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Ναι, φυσικά...

Λ: *(Βγάζει από την τσέπη του το κομμένο δάχτυλο.)* Και το δάχτυλο; Κι αυτό μούφα;

ΘΕΑΤΗΣ Η: Ναι, φυσικά...

Λ: Και η Δικαιοσύνη; Η ανθρωπότητα της Δικαιοσύνης; Η απάντησή μας για τα κομμένα μαύρα χέρια των μαύρων Κογκολέζων;

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Με πολύ έντονη ενέργεια και καγχασμό.)* Μούφα κι άλλη μούφα κι άλλη μούφα...

Λ: *(Βάζοντας ξανά το κομμένο δάχτυλο στην τσέπη του.)* Και το ιστορικό βάθος; Εκείνος ο άνθρωπος-κουκίδα στο βάθος του πίνακα που έρχεται να δαγκώσει το μήλο; Μούφα κι αυτό;

ΘΕΑΤΗΣ Η: *(Με τρομερή αυτοπεποίθηση, σχεδόν τραγουδάει την απάντησή του.)* Φυσικά, φυσικά, φυσικά...

Λ: *(Αρπάζοντας του ξαφνικά το χέρι, ξεδιαλέγοντάς του το αριστερό μικρό δάχτυλο και βάζοντάς το ανάμεσα στις λεπίδες του κλαδευτηριού.)* Τώρα θα δεις πόσο φυσικά θα σου το κόψω, τραγουδισταρά μου...

ΘΕΑΤΗΣ Η: Θα μου κλάσεις τ' αρχίδια...

Λ: Για να δούμε ποιος θα κλάσει καλύτερά, αδελφέ μου...

(Ο Λ με μια αποφασιστική κίνηση κλείνει το κλαδευτήρι. Ο Θεατής Η βγάζει μια τρομακτική κραυγή πόνου και διπλώνεται στα δύο.)

(Ταυτόχρονα ένα γυναικείο ουρλιαχτό ακούγεται από το κοινό.)

ΘΕΑΤΗΣ Γ: ΙΙΙΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...
ΙΙΙΑΑΑΑΑΑΑΑΑ... ΙΙΙΑΑΑΑΑΑΑΑΑ...

Λ: (*Φωνάζοντας κι αυτός πολύ έντονα και πετώντας πάνω στον Θεατή Η ένα ματωμένο κομμένο δάχτυλο.*) ΕΙΔΕΣ ΠΟΣΟ ΦΥΣΙΚΑ ΗΤΑΝ ΜΟΥΦΑ;

ΘΕΑΤΗΣ Η: (*Σε κατάσταση αμόκ από το σοκ και τον πόνο.*) ΤΡΕΧΕΙ ΑΙΜΑ.... ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ, ΜΠΑΣΤΑΡΔΕ... ΜΟΥ ΕΚΟΨΕΣ ΤΟ... ΘΑ ΣΟΥ ΓΑΜΗΣΩ ΤΟ ΣΠΙΤΙ... ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΤΩΣΩ...

Λ: (*Με αυστηρό διδακτικό ύφος.*) Πάντως κουνήθηκες... Κι εσύ κουνήθηκες... Τι πάθατε και κουνιέστε όλοι απόψε; (*Προς το κοινό.*) Πρέπει να είστε συγκεντρωμένοι... Σαν τους Ιάπωνες....

ΘΕΑΤΗΣ Η: (*Ουρλιάζοντας σε έξαλλη κατάσταση.*) ΘΑ ΣΕ ΣΚΟΟΟΤΩΩΩΣΩΩΩ...

Λ: Να, λοιπόν, πώς ένας ηθοποιός του κώλου, παίζει καλά... Του βάζεις λίγο ρεαλισμό στο παίξιμό του...

ΘΕΑΤΗΣ Η: (*Κοιτάζοντας το χέρι του, πάντοτε σε έξαλλη κατάσταση.*) ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΙ... ΑΙΜΟΡΑΓΓΕΙ...

Λ: (Του δίνει ένα χαρτομάντηλο.) Πάρε ένα χαρτομάντηλο και πάτα το δυνατά... (Με επιτακτική ένταση.) Δυνατά όμως... (Σαν να σκέφτεται κάτι.) Δεξιόχειρας δεν είσαι; Ξέχασα να σε ρωτήσω αλλά λογικά θα είσαι δεξιόχειρας...

ΘΕΑΤΗΣ Η: (Τρέχοντας προς την έξοδο του θεάτρου.) ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΙ, ΓΑΜΩ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΣΟΥ... (Ανοίγει την πόρτα και φεύγει.) ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΙ...

(Ο Λ μιλάει πηγαίνοντας προς την πόρτα, κοιτώντας έξω, κλείνοντάς την και μετά επιστρέφοντας στο κέντρο της σκηνής.)

Λ: (Φωνάζοντας από την ανοιχτή πόρτα προς τον Θεατή Η που έχει φύγει.) ΕΛΑ ΕΔΩ, ΠΟΥ ΠΑΣ; ΕΛΑ ΕΔΩ... ΜΕ ΑΚΟΥΣ, ΓΕΝΙΑ-ΚΙΤΡΙΝΗ ΜΠΛΟΥΖΑ... ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ... (Προς το κοινό, με κανονικότερη φωνή και απολογητικό ύφος.) Έφυγε... Άκου αγένεια – σηκώθηκε και έφυγε... Θαρρείς και δεν ξέρει πως δεν φεύγουμε από μια παράσταση πριν από το τέλος... Ελπίζω να ήταν δεξιόχειρας...

(Παίρνοντας βαθιά ανάσα.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει, την συμμετοχή του την ολοκλήρωσε... (Μαζεύοντας από κάτω το κομμένο δάχτυλο που είχε πετάξει.) Χωρίς να το καλοκαταλάβει, πέρασε κι αυτός στην Ιστορία... Το όνομά του θα διαπεράσει την αναποφάσιστη θαμπάδα του απογεύματός μας... Α, «η αναποφάσιστη θαμπάδα του απογεύματος μας»... Τι ωραία που τα λέει ο Σαίξπηρ... Ας μην

το κουράζουμε: ο φίλος Γένια-Κίτρινη Μπλούζα ήταν το δεύτερο βήμα στο ταξίδι της Δικαιοσύνης...

(Πηγαίνει προς το κοινό, κοιτάζει διερευνητικά.)

Λ: Τώρα είναι η ώρα να ψάξουμε για το τρίτο βήμα...

(Ενώ ο Λ ψάχνει μέσα στο κοινό ο Θεατής Β που κάθονταν στην ξεχωριστή θέση, πετιέται ξαφνικά και φεύγει τρέχοντας από την πόρτα.)

Ο Λ μόλις τον αντιλαμβάνεται τρέχει πίσω του φωνάζοντας.)

Λ: ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ; ΠΟΥ ΠΑΣ ΕΣΥ; ΕΙΝΑΙ ΑΓΕΝΕΙΑ ΝΑ ΦΕΥΓΕΙΣ...

(Ενώ έχουν βγει και οι δυο έξω από την πόρτα ακούγεται ένας πυροβολισμός.)

Λίγο αργότερα ο Λ μπαίνει μέσα κρατώντας το κλαδευτήρι στο ένα χέρι και το πιστόλι στο άλλο.)

Λ: Άιντε, έχει παραγίνει με την ανειλικρίνεια εδώ μέσα... Και με την αγένεια... Δεν το χωράει το μυαλό μου... Θέλει κανείς να σας μνημειώσει στην Ιστορία κι εσείς φεύγετε πίσω από την πλάτη μου... Πολύ λάσκα σας έδωσα...

(Μετράει τον σφυγμό του για να συνέλθει από την σύγχυση.)

Λ: Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να ψάξω για το τρίτο βήμα...
Εκτός αν υπάρχει κάποιος εθελοντής σαν τον Γένια-Κίτρινη
μπλούζα...

(Κοιτάζει για μερικές στιγμές το κοινό.)

Λ: Που μάλλον δεν υπάρχει... Οπότε, διαλέγω εγώ...

(Στρέφεται προς την Θεατή ΣΤ.)

Λ: Κυρία συντρόφισσα, «Ας πούμε πως συμφωνώ» τι λες; Για σένα
λέω, φιλενάδα, στην τέταρτη σειρά... Νομίζω πως εσύ έχεις να
κάνεις το τρίτο βήμα...

(Η Θεατής ΣΤ παραμένει ακίνητη στη θέση της.)

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: Δεν είναι όλα αστεία...

Λ: *(Σοβαρεύοντας απότομα.)* Σας φαίνομαι αστείος;

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: Δεν είπα αυτό...

Λ: Αν σας φαίνομαι αστείος, λυπάμαι πολύ που σας έδωσα αυτήν
την εντύπωση...

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: Δεν είπα αυτό το –

Λ: *(Την κόβει, ενώ βγάζει το πιστόλι του.) Σας υπόσχομαι πως θα σοβαρέψω... Μήπως μπορείτε να κατεβείτε για να σας κόψω το δάχτυλό σας;*

(Η Θεατής ΣΤ μένει καρφωμένη στη θέση της.)

Λ: Μην διστάσετε, είναι απόφαση της πλειοψηφίας... Κανείς δεν διαμαρτυρήθηκε πριν που σας το ανακοίνωσα... Άρα...

(Με μια απότομη κίνηση σηκώνει το πιστόλι του, την σημαδεύει και το οπλίζει. Ακούγεται ένα ουρλιαχτό.)

Η Θεατής ΣΤ σηκώνεται έντρομη έχοντας τα χεριά της μπροστά στο κεφάλι της, σαν να θέλει να αποκρούσει την ενδεχόμενη σφαίρα.)

Λ: Είδατε πόσο καλά σας πείθει η πλειοψηφία... Αυτό θα πει δημοκρατία...

(Ξαφνικά ένας πολύ έντονος προβολέας πέφτει πάνω στον Λ και ακούγεται μια φωνή από τα μεγάφωνα.)

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Σου μιλάει η αστυνομία... Σε σημαδεύουμε... Άφησε κάτω το όπλο στο δάπεδο... Επαναλαμβάνω, σε σημαδεύουμε... Άφησε κάτω το όπλο... Αν κάνεις οποιαδήποτε άλλη κίνηση θα αναγκαστούμε να πυροβολήσουμε...

Επαναλαμβάνω: μην κινείσαι και άφησε σιγά-σιγά κάτω το όπλο...

(Στο εξής ο Λ παραμένει ακίνητος, σαν κοκαλωμένος.

Εξίσου κοκαλωμένη σε όρθια θέση παραμένει και η Θεατής ΣΤ.)

Λ: Αστυνομία; Κάποιος έφερε την αστυνομία; Αυτά είναι... Κάποιο αρχιδάκι φώναξε την αστυνομία... Κάποιο αρχιδάκι θύμωσε με την δικαιοσύνη μου και φώναξε την αστυνομία... Ο Θεατής Γένια-Κίτρινη Μπλούζα... Μπα, αυτός έφυγε μόλις τώρα... Κάποιος άλλος το έκανε αρκετά νωρίτερα... Θα έκρουφε το κινητό του ανάμεσα στα σκέλια του και θα έστειλε ένα γαμημένο sms πως τάχα εδώ γίνονται φόνοι... Τώρα σας πείραζαν οι φόνοι... Γιατί δεν στέλνετε το γαμημένο sms την αστυνομία όταν βλέπετε τις Πυραμίδες ή τον Παρθενώνα; Γιατί δεν στέλνετε το γαμημένο sms σας όταν ο πατέρας σας σας πηγαίνει στην ποδηλατούπολη να αγοράσετε το καινούριο σας ποδήλατο; Ή όταν το αεροπλάνο σας κατεβάζει τις καουτσουκένιες ρόδες του για να προσγειωθεί; Γιατί δεν στέλνεται το sms σας εκείνη την ώρα που προσγειώνεστε πάνω στα κομμένα χέρια των Κονγκολέζων, καουτσουκένια αρχίδια;

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Επαναλαμβάνω σε σημαδεύουμε... Σου μιλάει η αστυνομία... Μείνε ακίνητος... Οποιαδήποτε κίνησή σου μπορεί να εκληφθεί ως απειλή για το κοινό... Άφησε κάτω το όπλο στο δάπεδο...

Λ: *(Φωνάζοντας αλλά παραμένοντας ακίνητος.)* Εγώ είμαι καλλιτέχνης, ψωλόμπατσε... Έχω δικιά μου σχέση με το κοινό μου – και δεν δικαιούται κανένας να την διαταράσσει...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Σε σημαδεύουν οχτώ όπλα... Οχτώ αστυνομικοί περιμένουν να κάνεις μια λάθος κίνηση για να σε πυροβολήσουν... Αν είσαι έξυπνος θα αφήσεις σιγά-σιγά το όπλο σου στο πάτωμα...

Λ: Και πού το ξέρω, ψωλόμπατσε, πως εσύ είσαι στ' αλήθεια, αστυνομικός; Πού το ξέρω πως κρατάς όπλο;

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Για να πειστείς πως σου λέμε αλήθεια θα πυροβολήσουμε την φωτογραφία του παππού στα δεξιά σου...

Λ: Ο παππούς, αρχιδάκι, είναι ο Λεοπόλδος ο Β του Βελγίου... Κι άμα λάχει πηδούσε τις μάνες σας από τον κώλο... Σαν κομπρεσέρ της τρύπαγε κι αυτές σκουζανε...

(Εκείνη την στιγμή ακούγεται ένας πυροβολισμός και τινάζει την φωτογραφία του Λεοπόλδου. Κάποιοι από το κοινό ουρλιάζουν.)

Ο Λ απομένει σιωπηλός και ακίνητος.)

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Τελευταία προειδοποίηση: Αν δεν αφήσεις κάτω το πιστόλι τώρα, δεν μπορούμε να εγγυηθώ τίποτε...

ΘΕΑΤΗΣ Σ: *(Παραμένει κοκαλωμένη όρθια. Σε κατάσταση αμόκ.)* ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ... ΤΙ ΤΟΝ ΑΦΗΝΕΤΕ;

(Η Θεατής Δ σηκώνεται όρθια και στρέφεται προς το ηλεκτρολογείο.)

ΘΕΑΤΗΣ Δ: *(Φωνάζοντας και αυτή.)* Όχι, μην πυροβολείτε... Είναι θέατρο... Δεν έγιναν αληθινοί φόνοι... Ούτε και τα δάχτυλα τα κόβει στ' αλήθεια... Είναι όλα μέσα στην παράσταση... Είναι θέατρο...

ΘΕΑΤΗΣ Σ: *(Παραμένει κοκαλωμένη όρθια. Σε κατάσταση αμόκ.)* ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ ΑΥΤΟ... ΕΙΝΑΙ ΣΦΑΓΗ...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Η αστυνομία ελέγχει απολύτως την κατάσταση... Παρακαλούνται όλοι οι θεατές να καθίσουν στις θέσεις τους...

ΘΕΑΤΗΣ Σ: *(Παραμένει κοκαλωμένη όρθια. Σε κατάσταση αμόκ.)* ΕΙΝΑΙ ΣΦΑΓΗ, ΣΑΣ ΛΕΩ...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: *(Πιο επιτακτικά και πιο έντονα.)* Επαναλαμβάνουμε: παρακαλούνται όλοι οι θεατές να καθίσουν άμεσα στις θέσεις τους... Ειδάλλως κινδυνεύει η ζωή τους...

(Η Θεατής Δ και η Θεατής ΣΤ κάθονται διστακτικά στις θέσεις τους.)

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Άφησε κάτω το πιστόλι και κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα με τα χέρια πίσω από το κεφάλι...

ΘΕΑΤΗΣ ΣΤ: *(Καθισμένη στη θέση της πια αλλά πάντοτε σε έξαλλη κατάσταση.)* ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ... ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Επαναλαμβάνουμε: οποιαδήποτε κίνηση θεωρηθεί απειλητική προς το κοινό, θα μας αναγκάσει να πυροβολήσουμε...

(Ο Λ στο εξής λέει τα λόγια του απολύτως ακίνητος, κοκαλωμένος.)

Λ: Είναι παράξενος ο κόσμος... Και υποκριτής... *(Προς το κοινό.)* Για εσάς μιλάω: είστε υποκριτές... Όταν σας κόβουν τα κεφάλια και τα χέρια οι βασιλιάδες σας, τότε χαίρεστε, επευφημείτε, στήνετε αγάλματα... Άμα όμως οι θεατρίνοι σας κόψουν το μικρό σας δάχτυλο, τότε θέλετε να τους κάνετε κομμάτια... Αν ήταν εδώ ο Σαίξπηρ θα έγραφε κάποιον μεγάλο στίχο για την σιχαμένη υποκρισία σας...

(Ξεροβήχει.)

Λ: Κι όμως ονειρεύτηκα το καλό σας... Θέλησα να αποκαταστήσω το ιστορικό βάθος... Να δημιουργήσω μια κουκίδα στον πίνακα... Μια κουκίδα του ανθρώπου που ήρθε για να φάει το μήλο... Μια κουκίδα που θα γίνει ανθρωπότητα... Φαντάστηκα πως ο αληθινός Πατέρας μας είναι τα κομμένα μαύρα χέρια των μαύρων Κονγκολέζων... Και ακόμη φαντάστηκα μια επανάσταση... Την Επανάσταση των Κομμένων Αριστερών Μικρών Δαχτύλων... Ήταν μια ιδέα που μου ήρθε απόψε εδώ... Κάτι που θα διαδοθεί μες στα μυαλά των ανθρώπων... Μια μεγάλη αλήθεια... Ναι, σας έδωσα μια μεγάλη αλήθεια και εσείς φωνάζατε την αστυνομία...

(Φτύνει με περιφρόνηση.)

Λ: Στ' αλήθεια, είσαστε εμετός... Σας πρόσφερα κάτι μεγάλο... Κάτι αληθινά σημαντικό για την καουτσουκιένια σας ζωή... Σας πρότεινα να γίνετε άνθρωποι... Εννιαδάχτυλοι αλλά άνθρωποι... Όμως εσείς προτιμάτε να είστε εμετός... Μονάχα εμετός... Τίποτε περισσότερο... Το μόνο που μπορώ να σας δώσω είναι θύμησή μου... Να με θυμάστε, καουτσουκιένια αρχίδια... Η μνήμη μου θα είναι η άφθα στο στόμα σας... Θα σας πονάει και θα σκέφτεστε πως μπορεί να γίνει καρκίνος...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Άφησε κάτω το πιστόλι και κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα με τα χέρια πίσω από το κεφάλι...

(Κοιτάζει προς το ηλεκτρολογείο.)

Λ: Τώρα θα κάνω εγώ το τρίτο βήμα προς την Ανθρωπότητα της Δικαιοσύνης... Θα κόψω το δικό μου δάχτυλο... Ήθελα να είμαι το τελευταίο κομμένο δάχτυλο της αίθουσας – να μην στερήσω κανέναν σας από τη θέση του στο μεγάλο ταξίδι... Αλλά να που τελικά πρέπει να το κάνω λίγο νωρίτερα... Μην πυροβολείτε – μονάχα θα αφήσω το πιστόλι...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: *(Κάπως αμήχανη.)* Άφησε κάτω το πιστόλι και κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα με τα χέρια πίσω από το κεφάλι...

(Ο Λ σκύβει σιγά-σιγά και αφήνει κάτω το πιστόλι. Κατόπιν με πολύ αργές κινήσεις ξανασηκώνεται και παίρνει το κλαδευτήρι στο δεξί του χέρι.)

Λ: Ορίστε, αφήνω κάτω το πιστόλι... Το άφησα... Και δεν θα κάνω τίποτε απειλητικό για το κοινό... Θέλω να δώσω μονάχα ένα παράδειγμα πολιτισμού... Να δώσω ένα παράδειγμα... Θα σας βάλω κι ένα τραγούδι στο cd player...

(Σκύβει πολύ αργά προς το cd player.)

Δεν γίνεται να με πυροβολήσετε για ένα τραγούδι...

(Πατάει το κουμπί του cd player και επίσης πολύ αργά ανασηκώνεται. Από το μεγάφωνο αρχίζει η Άρια του Ναντίρ σε κάποια κλασική εκτέλεση – ας πούμε σε αυτή του Beniamino Gigli.)

Λ: (Τραγουδάει τον πρώτο στίχο του τραγουδιού μαζί με το τραγούδι.) Je crois entendre encore, / Caché sous les palmiers...

(Σταματάει να τραγουδάει ενώ το τραγούδι από το κασετόφωνο συνεχίζει.)

Λ: Να, λοιπόν, που μου χρειάζεται τελικά το κασετόφωνο... Όπως και να 'χει, είναι σπουδαίο πράγμα ο πολιτισμός... Και τώρα θα ανοίξω το κλαδευτήρι και θα κόψω το μικρό μου δάχτυλο... Το τρίτο βήμα...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Επαναλαμβάνουμε: οποιαδήποτε κίνηση θεωρηθεί απειλητική προς το κοινό, θα μας αναγκάσει να πυροβολήσουμε...

Λ: (Ανοίγοντας το κλαδευτήρι και βάζοντας το μικρό δάχτυλο του αριστερού χεριού ανάμεσα στις δύο λάμες.) Έλα τώρα, κολλητέ... Μεγάλοι άνθρωποι είμαστε... Ξέρεις και ξέρω... Δεν θα με σκοτώσετε επειδή άνοιξα το κλαδευτήρι... Δεν απειλώ κανέναν από το κοινό σου... Δεν θα με σκοτώσεις για να γλυτώσεις το μικρό μου δαχτυλάκι...

(Με μια αστραπιαία κίνηση κόβει το δάχτυλό του. Με τρομερή προσπάθεια συγκρατεί την κραυγή του, ενώ ένα γυναικείο ουρλιαχτό ακούγεται. Ο Λ διπλώνεται στα δυο, το πρόσωπό του συσπάται από τον πόνο.)

(Όταν ανασηκώνεται με το ματωμένο κολοβωμένο χέρι του κρατάει το κομμένο δάχτυλο και το δείχνει στο κοινό.)

Λ: Αυτό είναι... Στα αλήθεια, καθόλου δεν πονάει... Νιώθεις μονάχα μια δροσιά... Κι αυτό το αιματωμένο πράγμα είναι το παράδειγμα μου... Να με θυμάστε, καουτσουικανθρωποι... Να θυμάστε τον πολιτισμό μου... Και τα κομμένα μαύρα χέρια των μαύρων Κονγκολέζων... Και την τσαϊράδα του μαλάκα προπάππου σας και της μαλακισμένης προγιαγιάς σας σε εκείνη την λίμνη... Και την σκατένια ποδηλατούπολη που σας πήγε τότε παλιά ο σκατένιος μπαμπάς σας... Και το σκατένιο αυτοκίνητο που πάτε με την σκατένια σας οικογένεια για έξοδο κάθε Κυριακή... Και τα σκατένια λεωφορεία που σας πηγαίνουν στις σκατένιες δουλειές σας με τις οχτώ καουτσουικιένες ρόδες τους... Και το σκατένιο αεροπλάνο σας που κατεβάζει τις ρόδες του στην σκατένια σας προσγείωση...

ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΓΑΦΩΝΑ: Άφησε κάτω το κλαδευτήρι και κάθισε οκλαδόν στο πάτωμα με τα χέρια πίσω από το κεφάλι... Επαναλαμβάνουμε: οποιαδήποτε κίνηση θεωρηθεί απειλητική προς το κοινό, θα μας αναγκάσει να πυροβολήσουμε...

Λ: *(Συνεχίζει σαν να μην άκουσε την φωνή. Στο πρόσωπό του διαγράφεται ένα παράξενο χαμόγελο.)* Κι όταν κοιμάστε τον καουτσουικιένο ύπνο σας, πάλι να με θυμάστε... Να με θυμάστε όπως ο Άμλετ θυμάται το φάντασμα του πατέρα του... *(Με πολύ αργό ψιθυριστό και ταυτόχρονα τρόπο απαγγελίας.)*
Remember me...

(Σταματάει για μια στιγμή. Κοιτάζει χαμογελώντας το κομμένο δάχτυλο και κατόπιν το πετάει με δύναμη στο κοινό.)

Λ: Να με θυμάστε, καουτσουικάνθρωποι...

(Αμέσως ακούγονται οχτώ ταυτόχρονοι πυροβολισμοί. Κάποιοι από το κοινό ουρλιάζουν. Ο Λ πέφτει καταγής αιμόφυρτος.

Η Άρια του Ναντίρ συνεχίζει ενώ τα φωτά χαμηλώνουν όλο και πιο πολύ.

~

Θερμή παράκληση: Αν ποτέ το έργο παρασταθεί και θεωρηθεί αναγκαίο μετά το τέλος της παράστασης ο Λ και οι κρυφοί ηθοποιοί να παρουσιαστούν στο κοινό, να σταθούν στην σκηνή έχοντας την πλάτη τους στραμμένη προς την πλατεία και να βλέπουν σε μια προβολή στον πίσω τοίχο της σκηνής τις φωτογραφίες με τους ακρωτηριασμένους Κονγκολέζους. Ή να βγούνε στην υπόκλιση κρατώντας ο κάθε ηθοποιός από μια φωτογραφία με έναν ακρωτηριασμό εκείνης της περιόδου.

Σε κάθε περίπτωση, το ζητούμενο είναι οι θεατές, δίχως να ξέρουν τι ακριβώς κάνουν και γιατί το κάνουν, να χειροκροτήσουν τα ακρωτηριασμένα σώματα – ή και τον ακρωτηριασμό των σωμάτων.)